

JAROSLAV BENEŠ

TAJEMSTVÍ VČEREJŠKA

Jaroslav Beneš

Tajemství včerejška (neuranoya)

příběh s prvky sci-fi

*Následující příběh je smyšlený a jakákoliv podobnost se skutečnými
žijícími postavami či událostmi je čistě náhodná.*

Zastávka na Pokloništi

(Po 3:50) Návrat z varty

Byly skoro čtyři ráno a tma pořád jako v ranci. Nebylo se ale co divit, teď v prosinci. Silně rozkacen jsem pozoroval protější barák. Člověk před ním trčí skoro celou noc, zimou klepe kosu a pak ho přepadne nemilé tušení, že tu trčí jako kůl v plotě a ještě k tomu nadarmo. Ptáček zřejmě ulétl z klícky.

Rozumějte, pracoval jsem něco jako očko s jasným úkolem – sledovat. Jako stín se plížit za zájmovou osobou, podávat smysluplné práci operačnímu a přidat třeba i nějakou zajímavou fotečku. Pro klienta. Pardon, klientku. Obor nevěry je staré a propracované odvětví detektivní práce, to jen na vysvětlenou. Tenhle případ patřil k ukázkovým, jako ze školícího materiálu. Mladá dívčina popletla starému paprikovi hlavu a jeho ženuška vyrazila do protiútku. Bojovala za sebe a hlavně za společnou kasu. Útok proti zlatokopce byl jen drobek vedle průsaku z tučného bankovního účtu. Jenomže jsem to trošičku zbodal, přechoťný stařík napumpovaný testosteronem mě převezl. Frknul jako kolibřík před studenou frontou a na důkazy o nevěře se dalo už zapomenout. Jen tak pro jistotu jsem nalehl na domovní zvonek k paprikově hnízdečku.

Teprve sprostý opilecký hlas nějakého nájemníka mi zvedl ruku z domovního zvonku, ale až po více jak pěti minutách, když mi rozzuřený muž přislíbil, že sejde dolů a udělá mi z ksichtu fašírku. Ani bych se mu nedivil, zvonek dělal ukrutný randál po celém baráku a já se navíc jízlivě chechtal zuřícímu chlapíkovi přímo do obličeje.

Přitom to bylo všechno tak krásně narýsované. Stačilo po jejich velmi pozdním příchodu na správném místě počkat, udělat pár obrázků no a mohl jsem to z úkolníčku odškrtnout. Splněno!

Nadával jsem si do pitomců a proklínal střevní neurózu, která mě donutila k neudržitelné reakci zrovna v okamžicích, kdy toho bylo nejméně zapotřebí. Plesnivej dědek zmizel i se svojí silikonovou panenkou a využil tak mojí krátkodobé indispozice, když jsem usilovně hledal skryté místo a vyhýbal se zvědavým očím zbloudilých opilců a náhodných nočních chodců. Jako naschvál se jich vynořovaly se stínů pouličních lamp přímo desítky a promenádovaly se na takových místech, na kterých by člověk možná očekával ještě tak mumii nebo bezhlavého rytíře.

Pokud by se mi to stávalo častěji, nevydělal bych si ani na teplou vodu a chcípnul hladu. Náladu mi nezlepšilo pomyšlení, že budu muset šéfovi vysvětlovat, co že mě to vlastně donutilo úkol nesplnit a pracoviště předčasně opustit. Bohužel, jen tak svalit vše na mírně prošlý vlašský salát, no, to jako výmluva dost dobře nešlo. Šéf byl pes, nebo vůl, to jak se na to pohlíželo. Neuznával žádné důvody, které by zapříčinily kiks svěřené operace. A to už jsem měl drobný vroubek od minula, když jsem zůstal viset ve výtahu jednoho

interhotelu s fešnou servírkou. Už tehdy v tom šéf viděl zlý úmysl diletanta, aniž by přihlédl k bezvadně odvedené práci. Takže jistě chápete, že jsem jen nerad hledal telefonní kartu s vidinou nadcházejícího kraválu po ohlášení na dispečinku. Nakonec po delším váhání padlo rozhodnutí, že bude jistější, když nejdříve zavolám svému kamarádovi Frantkovi. Jako zručný řidič a zkušený milenec jistě touhle dobou ujížděl od nějaké té své přítelkyně. Možná jich stihnul i víc, uměl být zatraceně výkonný. A vlastně, na dispečink se můžu ozvat i kdykoliv později, ne?

Frantek přijel se zářivým úsměvem do mrazivého rána o hodinu později, než přislíbil, se slovy *'že vlastně nic neslíbil, tudíž to nestojí ani za omluvu,'* nabral mě skoro zmrzlého a namířit si to směrem na vnitřní Prahu. Nedalo se na něj snad ani zlobit, lze-li přehlédnout omrzliny, které mi v mírném zatuhnutí zabránily uškrtnit ho. A vůbec, v poslední době se Frantek choval divně, na jednu stranu jako provokativní tajnůstkář, na kterého se nedalo spolehnout, a zároveň jako chorobně lhavý slaboch, který skrýval negativní charakterové vlastnosti pod usměvavou, optimistickou fasádu. Jenomže právě na ní se ženské lepily jako mušky na mucholapku. Sakra, co na tom chlapovi viděly?

Cesta rychle uběhla, zvlášť když Frantek přidal pár veselých příběhů, o kterých se dušoval, že jsou to zážitky z jeho bouřlivého života. Všichni jsme ale věděli, že si ty povídačky přisvojil, jen aby pobavil obecenstvo a mohl se sprchovat v paprscích zájmu ostatních, lehce vyjevených posluchačů. Nedalo se mu věřit nic, ani když řekl, že je venku mráz a on by zrovna stál na ledové kře (a teďka fakt

mrzlo) uprostřed ledové bouře. Ale dobře se to poslouchalo a zmrzlý člověk při jeho žvanění smíchy i roztál.

(Po 6:30) Agentura

Vyklopil mě schválně o hodný kousek dál s jedovatou poznámkou, aby se mi rozproudila krev. Musel jsem klusat zpátky po zmrazkách, v duchu toho pacholka proklínal a zároveň se vyhýbal zatuhlým psím exkrementům všude kolem. Právě v okamžiku, když jsem opatrně přecházel ulici přímo před naší budovou – a stál už-už skoro u řady zaparkovaných aut – tu se ostře přihnalo nějaké velké, bílé auto – značky bych si nevšiml, ani kdybych chtěl – a prudce zabrzdilo. Po tenoučké vrstvičce ledu se parádně sklouzlo, ale řidič dovedně smyk vyrovnal. Nato nahodil najednou zpátečku a napasoval auto přesně na přechod, kde jsem v poklusu přecházel – pardon – už stál a zíral na řidičův odvážný manévr. V ten okamžik se odvážný manévr změnil v riskantní. Brzdící auto do mě ťuklo nárazníkem, jen trošku, ale to stačilo, aby mi podjely nohy a celá moje maličkost se složila mezi auťáky. Koutkem oka jsem ještě zahlédl, jak z bílého auta vyběhl nějaký chlap v tlustém kabátě (nebo tlustoch v tenkém svrchníku), a vběhl do stejného domu, kam jsem měl také namířeno. Druhý chlápek, řidič, vylezl pomalu a neohrabaně z vozu. Opřel se o dveře, prošacoval tlustý, ale krátký chlupatý kabát a hned si zapálil cigaretu. Vůbec si mě nevšiml! Ostatně, nic se mi doopravdy nestalo, tak co

řešit? Pořádně jsem si chlapíka prohlédl. Měl nápadně velkou hlavu s velkým, hrubým obličejem v poměru k postavě, což také umocňovala placatá čepice na hlavě a podivně kostkovaná bunda navlečená na jeho buldočí postavu, kterou jsem původně považoval za krátký zimník, vyrobená z nějakého chlupatého, tlustého hadru. Prostě typický poskok.

Chodil jsem do práce rád. Ze starého domu naproti nádraží dýchalo poctivé řemeslo, ale zub času už na něm zanechal nějaké ty šrámy. Budova měla mírně omšelou, ale zachovalou omítku, a honosila se krásnými vlisy, ve kterých se schovávaly obruby vysokých dveří i rámy oken, vyrobené z masivního, tvrdého, byť dnes již notně začernalého dřeva, s nádherným, mosazným, taktéž mírně zašlým kováním. Dvoukřídlé vstupní dveře s brankou, těžké, velké, rovněž pobité tvarovanými ozdobnými hřeby dokreslovaly onoho zvláštního ducha doby, to jak na člověka dýchlo něco z doby nedávno minulé. Svůj lesk ztratily v době nedávné. Jakémusi úředníčkovi z odboru OPBH, který měl dům v socialistické správě, se vylíhnul v rudém mozečku zvrácený nápad, jak zařídit jednotný kabát většině domů v této ulici.

Práce byla svěřena do ruky anonymního neumětela (nebyl to ani amatérský řemeslník ba ani melouchář), který ve snaze splnit zadaný úkol, popatlal veškeré dřevěné obložení, zárubně a dokonce i část parapetů hnusnou, normovanou hnědou barvou, která se hned po natření začala tu a tam odlupovat. Od té doby to tak zůstalo na věčné časy.

Bezpochyby tentýž úředníček vymyslel udivující stavební úpravu tohoto domu. Hned za vraty, byl to vlastně průjezd do dvora, nechal navážkou zvýšit dlažbu do výše očí dospělého člověka a dostavět přední a zadní schodiště. Tím se původní prostor uzavřel pro auta a do dvora se muselo zajíždět přes sousední, ale úplně cizí dům. Jako bonus sem posléze nechal přemístit z nějakého jiného baráku prosklenou dřevěnou stěnu s dvoukřídlými dveřmi, které i tak zůstávaly neustále otevřené. Tyhle lítačky, no, to byla prostě paráda – jednoduchá, dílensky skvěle zpracovaná a tím pádem přepychová, se zabroušenými a pískovanými skly, zasazenými v ručně řezaných rámcích, což se dneska už nevidí. Ovšem sem se to vůbec, ale vůbec nehodilo.

Dům měl skoro v každém patře dva prostorné byty prvorepublikového stylu, kromě zvýšeného přízemí. Byt v přízemí nechal předchozí majitel necitlivým způsobem přeměnit na nebytovou prostoru. Někdo tomu říkal mezanin, někdo patro, někdo mezipatro, ale my to chápali stále jako pořád přízemí, ač destička u vchodu hlásila „*Detektivní kancelář v 1. patře*“. Dům neměl výtah. Po vstupu do domu se muselo vyjít na to zvýšené přízemí, projít skleněnými dveřmi a pak se rozhodnou zdali jít vpravo rovně – do šéfovy kanceláře – anebo vlevo nahoru. Kameninové schodiště se zdvíhalo a vinulo se vzhůru v oválech – mimochodem – taky nádherná práce, samá ozdobná litina a leštěná, do sebe vsazovaná dubová madla. Část bytů v patrech prošla rekonstrukcí a dalo se očekávat, že je časem zaplní movití nájemníci. V bytě, přímo nad kanceláří, prozatím bydlel náš kolega Karel Kolhaun se

svým přestárlým otcem. Tenhle byt prozatím rekonstrukcí neprošel, protože to byl takzvaný půlený byt, čekalo se na administrativní rozhodnutí o spojení se sousedním půl-bytem. Karel se rozhodnutí úředníků dost obával, ale už to byl jen administrativní úkon, nic víc. Ani jsem se mu nedivil, dřív nebo později by se stejně musel vystěhovat.

Majitelem domu a kanceláře se nějakým záhadným způsobem stal Vincenc Votradovec, můj nynější šéf. Objekt koupil někdy brzy v devadesátém roce, když v hektické době odešel z vnitra a vzal si s sebou dobré informace. Domu se restituce netýkaly a závazky v katastru žádné neměl. Krátce řečeno, spolehlivě uložené peníze.

Co o něm jako šéfovi ve zkratce říct? Dříve sebejistá kádrová rezerva, nyní úspěšný podnikatel. Sem tam měl i světlejší chvilky, jako ostatní vlci. To asi tak pro začátek stačí.

Naše pracoviště (anebo místo sídla agentury) se skládalo ze dvou, nadměrně velkých, přestavěných místností s příslušenstvím. Skoro vůbec se nepoužíval původní stylový vchod na stejné chodbě za skleněnou přepážkou *jakoby* za rohem, tedy naproti schodišti. Za dveřmi s dokonalou mosaznou tabulkou se prošlo chodbičkou, kolem sociálního zařízení a malinké kuchyňky přímo do šéfovy pracovny, ve které trůnil za neméně stylovým stolem a blahosklonně přijímal zákazníky. Kdysi za milostivé správy OPBH, která zde asi i sídlila, nechala jakási hlava rozmazaná, prorazit další samostatný vchod přímo z vyvýšené chodby, protože dlažba se teď zvýšila k úrovni podlahy bytu, a opatřit stylově socialistickými papundeklovými dveřmi a halabala zadělanými kovovými

zárubněmi. Způsob práce vypovídal podrobnosti o době nedávno minulé. Odfláknutá práce otisknutá v hrubé omítce působilo jako pěst na oko v porovnání s původní, tak decentně a při tom solidně vyvedenou omítkou z mačkaného štuky. No, hrůza.

Druhá, velká místnost, vzniklá před časem zrušením přepážek dalších tří pokojů, s milou nenávisť nazývaná soukmenovci dobytčák, sloužila jako pracoviště pro nás, osazenstvo agentury. Jelikož se zdála být šéfovi příliš velká pro kmány (to je v postatě logické, právě proto to spojoval), rozhodl se prostor sdílet se spoustou odloženého nábytku, skříní, poskládaných stolů, různých desek a dalšího harampádí. Cítili jsme se našlapáni jako sardinky v konzervě, když se nás náhodou sešlo víc. Personální kapacitu firmy omezovalo šest středně velkých kancelářských stolů, různě rozložených kolem stěn i uprostřed místnosti a zhruba dvojnásobek židlí. Počet zaměstnanců rovněž kolísal v závislosti na ziscích firmy a rozmarech šéfa. On to ovšem nazýval *běžný personální pohyb*. Se strohostí této místnosti kontrastovala přeplácanost jeho šéfovské místnosti. Měkká křesla, dřevem obložené stěny, mahagonový stůl a sekretář, pastelové barvy, stylová stropní světla a tak... Na ničem se nešetřilo.

Každý se ale jako sardinka necítil. Pravda, místnost se zdála sice velká sama o sobě a nebyť hrůzného nábytku, zastavěného napravo od oken, především v podobě masivních skříní, regálů a polic, tak by bylo ještě možné najít dost místa v chumlu sražených prázdných stolů pro další možné zaměstnance, které si agentura – slovy šéfa – nemohla, nebo – slovy práskaného účetního – nechtěla dovolit.

Šéf měl utkvělou představu, že všichni zákazníci budou chodit výhradně do jeho kanceláře a to tak, že hlavním vchodem, tj. těmi stylovými dveřmi, a návštěvu vždy uvede sekretářka. Procesně se to praktikovalo jinak. Velká část klientů chodívala bočními papundeklovými dveřmi přes kancelář detektivů do šéfovy pracovny nepřímou a to z praktických důvodů. Šli rovnou z chodby a nic neobcházeli. Někteří ani netušili, že za rohem je taky vchod s krásnou, mosaznou tabuličkou.

Vybraná a spolehlivá osoba měla na starosti uvádění zákazníků k šéfovi. Klient zazvonil a vzápětí musel být včas odchycen, aby nezačal bloudit a – nedej bože se – dal se do hovoru s někým z běžných zaměstnanců. To bylo přísně zapovězeno! Doprovod byl nutný, protože zákazníci bez doprovodu zhusta končili na druhé straně v rohu za úzkými dvířky, která zakrývala vchod do miniaturní koupelničky s klozetem. Takže zákazník byl protažen nejdřív vlevo kolem věšáků na skříních a pak prudce vpravo potmělou chodbičkou, která vznikla za stěnou k sobě sražených skříní (tmavá byla proto, že na skříních byly odloženy další skříně a dotýkaly se stěn, takže snížily strop).

Teprve po této kličkované vstoupil klient do místnosti čelem k oknu s různě rozestavenými stoly a dalšími doplňkovými kusy nábytku. Prošel místností mezi zmiňovanými stoly nás, pracovníků, a zastavil se před dalšími stylovými dveřmi od šéfovy kanceláře. No, dost složitý popis jak projít bordelem naší kanceláře, která by se už možná dala považovat za takový prázáklad open-space, ale pěkně po česku. Šéf své dveře otvíral osobně pouze při zvláštních příležitostech

– například když přijímal nového člena tým, jak s oblibou říkával, anebo při rituálním zapuzení zaměstnance, který se nacházel v obzvlášť hluboké nemilosti.

K dokreslení našeho pracoviště ještě poznámka k dispečinku. Hned vedle šéfovských dveří, skoro u okna, sedával u stařícké telefonní ústředny jeden z nás, kmánů, a držel službu, když jsme – my ostatní – dřeli v terénu, na sledovačce, či u soudu – čímž se ale jen vytvářelo zdání větší serióznosti firmy, však telefonovat zvládla i sekretářka.

Jádro týmu tvořilo jen pár lidí. Kromě mé maličkosti, to byl Karel Kolhaun, který si nemohl vynachválit bydlení v místě pracoviště, a dále pak Josef Rok, zvaný Pepe, který se místa držel zuby nehty. Neměl to vlastně vůbec zapotřebí, protože tak schopného detektiva by vzaly všechny konkurenční agentury a neztratil by se ani ve státní správě. Pravidelně míval nějaké rodinné problémy a potřeboval každou korunu. A taky s námi pracoval Bartoš, René Bartoš, bývalý lampasák, který dostal vyhazov z armády kvůli chlastu. Nějak si při jakési pijatice pochroumal ruku, pořád s ní chodil po lékařích a na rehabilitace, a jeho jedinou starostí bylo, zdali bude moci salutovat. Zlí jazykové ovšem tvrdili, že se ošklivě pořezal v těžké opilosti, když se pokoušel, puzen vrozenou žravostí, otevřít bajonetem vojenskou konzervu, tzv. káděčko¹,

¹¹ Káděčko – neboli konzervová dávka potravin, bývala sada čtyř klasických plechových konzerv, fasovaných vojáky základní služby do služby ve vzdálených objektech, kdy nebylo možno se najíst v jídelně kasáren ani nikde jinde, s možností ohřátí přímo v plechu. Káděčko obsahovalo po jedné konzervě od vepřového a hovězího masa, sýrovo-

a které svého velitele neposlechlo. Rád se nechal oslovovat „plukovníku“ a neméně rád se zařazoval do skupiny „my zpravodajci“. Ve skutečnosti to byl nějaký podělaný bigoš s DéDéŠ-kou² a o jeho vojenské hodnosti se dalo směle pochybovat (domnívám se, že neměl ani hodnost kapitána). Naši ostatní dočasní spolupracovníci, dalo by se říct brigádníci, mladí kluci s ohromnou fluktuací nebo pochybní jedinci, byli najímáni jen na zcela určitou věc. Průměrně se v průtoku pracovní síly zdrželi, kromě jednorázové práce, tak dva až tři měsíce, a to už pomalu nastávala doba, kdy se čekalo na nějaké drobné pochybení. Rituální zapuzení nastávalo po nějaké době plné urážek, osobních výpadů a po sadě konfliktních hádek, končilo magickými slovy, kterými šéf, po všem tom zbytečném vyřvávání, dal dotyčné osobě padáka. A následně byl bývalý kolega vyplacen. Prostě hodinovka, se všemi svými důsledky. To řvaní mělo jenom zamlžit pravý důvod zapuzení. Samozřejmě, že šéf nikdy upřímně neřekl, že ho pracovník sere a že ho už nechce platit.

A ještě jsem zapomněl na Hanu Outratovou, která se nějak nechtěla vžít do role sekretářky. Bývalou figurantku a fotografkou se mi podařilo před půl rokem zlaneřit, protože to byla kamarádka mojí ženy. Projevila se jako strašně agilní osoba, absolvovala kdejaký

játrovou paštiku a vařenou rýži (vyskytovaly se ale i jiné varianty složení např. se sušenkami atp.).

² DDŠ – dvouletá důstojnická škola Československé armády, maximální dosažená hodnost kapitána.

kurz, protože moc *chtěla* být dobrá detektivka a ne nějaká šuska, co vaří hlavounům kafe.

Jelikož se s rolí sekretářky nesžila, tak se na scéně objevila nějaká Franková, slečna Olina Franková. Nastoupila do firmy před pár týdny – čertví, kde jí šéf splasil – a prakticky okamžitě převzala veškerou administrativní činnost a v podstatě se začala úplně starat o faktický chod kanceláře. Prvním hmatatelným důsledkem jejího konání se stala výměna firmy, která se starala o účetnictví. Vlastně, nevzpomínal jsem si, kdy přesně Franková nastoupila, najednou tu prostě byla, jako by s námi pracovala odjakživa. Šedá, kancelářská myška. Ano – nenápadnost byla její hlavní přednost.

Já odešel z vnitra hned po revoluci, nebylo pro mne přímo tabulkové zařazení, ale pracoval jsem jako technický pracovník v podpůrných složkách kriminálky. Sice se dalo pochopit, že nejistotu doby se každý snažil překonat různým způsobem, ale já měl už plné zuby politických her na schovávanou s nadřízenými a samoúčelného vykládání staronových zákonů a obcházení služebních předpisů. A politika? To už mi vůbec nevonělo... Uživit se v mojí profesi šlo dobře kdekoliv, obzvlášť když stačilo nenápadně naznačit, že znám i něco kolem zpravodajské techniky. Jak jsem se tak rozhlížel po práci, nabídl mi známý Frantek Molků, abych s ním šel do jedné, právě vzniklé detektivní kanceláře, které v té době vznikaly jako houby po dešti, bylo to nové, do té doby zakázané ovoce.... Řekl jsem si, tak proč ne – znal jsem jejího šéfa Vincence Votradovce, který také odešel z vnitra – tak jsem věděl, do čeho půjdu. Pikantní na tom všem ale bylo, že když jsem do práce

nastoupil, Frantek už tam nepracoval. Asi se neshodl s Votradovcem a ten ho obratem rituálně vyhodil. Škoda, že jsem to neviděl! Ale jak se to vlastně doopravdy událo, s tím se Frantek ani šéf nikdy nepochlubili. Asi si dali vzájemně do držky...

Namlouval jsem si, že tahle práce je jenom na chvíli. Vydělám si nějaké peníze a pak vezmu nějaké klidnější, nudné zaměstnání, tak, jak jsem plánoval s Melánií. A ač jsem to na setkání každému vyprávěl, sám jsem tomu už moc nevěřil.

Karla Kolhauna jsem jako kolegu znal už od policie, zabýval se totiž daktyloskopií a taky fungoval jako příležitostný fotograf. V poslední době měl nějaké těžkosti se svým velmi starým a značně nemocným otcem. Karel obětavě zaskakoval za kohokoliv, a patřil k lidem, kteří by na sobě nechali dříví štípat. Rád si brával noční služby při akcích, asi díky tomu, že to měl do práce tak blízko a taky, měl příplatky za noční směnu. Myslím si, že toužil po něčem jiném, chtěl fotit slavnostní chvíle, svatby, křty i pohřby a tak. Divil jsem se, že při jeho perfektní znalosti němčiny se nenechá zaměstnat u nějaké zahraniční společnosti.

Pepe Rok toho o sobě příliš nenamluvil, znali jsme se z dřívějšíka a myslím, že ho k práci přemluvil Votradovec, který potřeboval spolehlivou, měkoučkou osobu, která mu neodporuje a dokáže dodávat perfektní podklady pro různá soudní líčení a sestavovat důkazní materiál. Taky se spolu nikdy nehádali a Votradovec ho považoval za vzornou oporu týmu.

Zabývali jsme se většinou získáváním informací, libo-li z jaké oblasti. Rozvody, majetkové pře nebo udání a také pomluvy

agentuře vydělávaly slušné peníze a jiným nešťastníkům ničily životy. V poslední době si spoustu *práce* objednávaly různé vznikající bulvární noviny a podobné plátky. Kolik za to šéf inkasoval, to nám nikdy neřekl, konkrétní částky se staly nejhlubším obchodním tajemstvím stejně jako ceník služeb. A vlastně, když nad tím uvažuji, tak ani klienti obvykle nevypadali jako řádní a poctiví občané. Většinou se jednalo o pochybné týpky, šéfovy kámoše, bulvární donašeče nebo opravdové nešťastníky, kteří měli pádný důvod proč k nám přijít. Smutno mi bylo z lidí, kterým se právě zhroutil vysněný život a zůstala jim jen zášť a touha po pomstě. Takovéhle zákaznicky si šéf doslova žárlivě střežil.

(Po 7:20) Kancelářské svorky

Jakmile jsem vstoupil do místnosti kanceláře, všichni na mě upřeli oči. Karel, Pepe i nový kolega Petr Argemann, který se právě jakoby náhodou nachomýtnul. Slečna Franková seděla obvykle způsobně na krajíčku židle a mydlila něco do staříčkého psacího stroje.

„Copak se děje?“ zeptal jsem se zbytečně a rozhlížel se po ostatních. Bylo mi jasné, že to je klid před bouří.

„Šéf zuří. Máš k němu hned naběhnout. Na běhoun,“ střelhlbitě mi sdělil *milý* kolega Petr, který mi jen tak náhodou vstoupil do cesty, a ustrašeně pomrkal. Až skoro šeptal, chudák! Kdybych ho už dávno neprokoukl, tak by mi ho bylo líto.

Argemann nahlásil můj neúspěch pochopitelně okamžitě a snaživě, jakmile se šéf objevil. Zaměstnán byl teprve před krátkou dobou, ale on, ve snaze se zavděčit, by i tak udělal cokoliv. Jeho oči se divně, škodolibě leskly. Asi se snažil svou zvýšenou horlivostí dosáhnout nějakého rychlejšího postupu, případně překonat zkušební dobu, ve které se ještě nacházel. Nebo se chtěl alespoň posunout na té pomyslné stupnici bezvýznamnosti od toho bezvýznamnějšího k bezvýznamnému. Nu, takhle to chodí.

Šéf své okolí notně překvapil, patrně zmítán nějakým novým, mně zcela neznámým rozmarem, když se tak časně ukázal v práci. Sám říkával, že movití klienti nechodí před jedenáctou. Tím nelze říci, že by do práce nechodil, ale, jak se říká, víkendy jsou častěji. A kdo ví, jestli tu nebyl ten chytrák celou noc. Sám jsem to zažil na vlastní kůži. Tehdy si sedl vedle mne, to jako, když jsem držel ten dispečink, a většinu služby mi omílal velmi dlouhou, oslavně nudnou přednášku a zkoušel mě z nejrůznějších předpisů a pouček, které vydatně doplňoval s vlastním, dost svérázným výkladem. Ostatní to sice neříkali, ale myslím si, že zažívali totéž v bleděmodrém.

„Měl by sis upravit paruku, vypadáš jako bys zas spadl do nějaký jímky,“ sykl na mě Pepe. Byla to sice přátelská rada, ale mně se Pepe zdál v poslední době nějak nesvůj. Ač taky nějak nedobře naladěný, přešel jsem to mlčením.

A do toho zazvonil telefon, vtíravě, ale neodbytně. Zvedl ho Karel: „Zase tu někdo chce toho uklízeče... no tak, lidi,“ houkl do místnosti. Prosmýkl jsem se dveřmi do šéfovy pracovny, ale už nebyl

spěch. Petr Argemann vytrhnul Karlovi sluchátko z ruky a začal cosi drmolit, rychle ale tiše. Asi nějaký kšeftíček. Stihl jsem Petrův omluvný úsměv, snad se mi snažil naznačit, jak je mu to líto, ale já tomu nevěřil, oči měl jak lité sklo – tvrdé a netečné. Blesklo mi hlavou, že to nepatřilo mně. A do sluchátka šeptal a šeptal... jak se to říká? Co je šeptem – to je s čertem...

A šéf? Když už jsem probral skoro všechny lidičky? Nu krátce řečeno, na šéfovi bylo vidět, že je nejen zkušeným jedlíkem, ale také, že byl v nedávné minulosti úspěšná a sebejistá kádrová rezerva. Mosazná cedule na dveřích jakoby přímo vyřvávala: *Tak tady, za těmi dveřmi sedím já, Vincenc Votravec*. Jak se poměry po semiši změnily, zůstalo mu za prsty několik kilogramů kompromitujících materiálů ze Sacherova období z „dokonale“ provedené skartace, které neváhal jakkoliv použít k vlastnímu obohacení, byť sám to nazýval hybnou pákou soudobé společnosti. Rád si nechával říkat „vy kolego“ a snažil se otcovsky promlouvat k nám, zaměstnancům. Běda ale, když se mu nedařilo nebo měl špatnou náladu. To se změnil v jízlivého a zlomyslného mizeru, který si nenechal ujít jedinou příležitost, aby se po někom nepovozil jako čert po koze. V tu chvíli si dokázal vzpomenout na jakýkoliv škraloup z minulosti ubožáka, který se mu dostal do spárů a náležitě mu to nechal pocítit. Obzvlášť rád využíval informace, kterých se mu dostalo od samotných nešťastníků, když v dobrém rozmaru na sebe tu a tam něco prozradili. Na tohle měl paměť jako slon!

Krátce jsem zaklepal na vnitřní obrubeň dveří a čekal, byť už uvnitř, na vyzvání – vstoupit do jámy lvové. Šéf se zdál ještě tlustější

než posledně a i když byl starší než já jen o pár let, tak jsem musel škodolibě konstatovat, že na svůj věk opravdu vypadal. Rozvaloval se v koženém křesle jako prase v neckách před spařením a listoval v nějakých novinách, které právě vyndal ze štosu před sebou. Přes obroučky čtecích brýlí na mě dalekozrace pohlédl, přehlédl jako lán obilí a mě, samozřejmě, jako obvykle, trochu polilo horko. Co ten chlap vždycky tak čumí? I když jsem ten pohled znal, nebylo mi pod ním dobře. To si člověk připadal jako aguti zavřený do terária s nějakým hodně, ale hodně jedovatým hadem. Není příjemné nechat se rentgenovat bezbarvými, vodovými očima hned po ránu a navíc ještě s prázdným, hlady se svírajícím žaludkem – což jsem si uvědomil až teď.

Ve vedleším křesle jsem jen tak letmo zahlédl ještě jednoho chlápka. Poznal jsem ho vzápětí podle tlustého svrchníku, přehozeného přes opěradlo. Byl to ten samý svrchník, který hbitě vyběhl před chvilkou z bílého auta před domem. Chlápek vypadal, jako když nedostane najíst. Hubenost v plandavém obleku předstíral, zkreslovala to pozice, ve které se v křesle rozvalil. Určitě jsem ho znal od vidění, jen na jméno jsem si v tu chvíli zaboha nemohl vzpomenout. To nebyl žádný šéfův týpek, ten chlap byl z jiného ranku. Trpělivě jsem čekal, až šéf začne. Třeba jako posledně – nějakým magickým zahřímáním o zpackané práci, které po několika slovech ztiší do uchem sotva zachytitelného chrapotu. To vše pak zakončí zapálením smradlavého doutníku, v jehož kouři se budu následující dlouhé minuty udit, a naslouchat samolibě přednášce

o vhodném chování soukromého očka v soukromé společnosti, prokládané jízlivými výpady na mou osobu.

Šéf moji maličkost překvapil, když přešel k doutníku vzápětí poté, co prudce odhodil noviny na stoleček.

„No příteli,“ žoviálně promluvil po obřadu rozžehnutí doutníku, „dneska jste se příliš nevyznamenal, že? Ale to se může stát, každý den není posvěcení, že? Jsme přece lidé, ne? Smažme to!“

Šéfova neočekávaná bodrost mi doslova vyrazila dech a údiv otevřel ústa. Stěny se neotřáslы jeho hurónským řevem, ani nepoučoval o nesmrtelnosti zašlápnutého chrousta... Ani nechtěl nic zdůvodnit...ne? Úporně jsem přemýšlel, co po mně může chtít a pozorně sledoval skla *brýlí trestu*, které si nasadil místo těch čtecích. Říkali jsme jim tak, měly tlusté obroučky a kouřově matný horní okraj skel, aby nebylo šéfovi vidět přímo na panenky.

„Dělával jste přece odposlechy, že? Ne! Nic neříkejte! Mám pro vás takovou jednoduchou práci,“ řekl hned bez úvodu. Tón jeho hlasu mě zcela zmátnul. Jindy se choval jako despota, kterému je zatěžko i formulovat správný příkaz, a dnes mluví, jako když máslo plastovým nožem ukrajuje.

„Potřebuji jenom něco malého přepsat z pásku na papír. Fakt! To jistě za dopoledne zvládnete, že? Není to dlouhé, a vy jste přece tak šikovný chlapec.“ Neunavoval žádnými dlouhými patetickými povídkami jako obvykle, ale jízlivou poznámku o *tak šikovném chlapci* si prostě neodpustil. Pokud měl publikum. V případě, že byl se zaměstnancem o samotě, mluvil úplně jinak. Hajzl jeden!

„Nemáme na to ale prostředky...,“ zkusil jsem namítnout.

„Na to stačí magnetofon, však vy si poradíte! Nahrávku dostanete zde od mého, ehm, přítele, pana Hálka.“

Ano, Hálek! Tak se jmenoval ten paňáca vedle, už se mi rozbřeslo. Vypadal jako úředník, v pomačkané, hrubé tváři se mu nepohnul ani sval. Vystupoval jinak než šéfovi společníci z mnoha zájmových firem, kteří dohazovali kšeftíky. A ta velká, tenká, modrošedá obálka, ležící před ním na stole, nevypadala, že je nacpaná penězi. Usoudil jsem, že je v ní nějaký dokument, o který má šéf eminentní zájem. Dobře jsem viděl, jak mu co chvíli na ni sklouzly oči.

Držela se mne utkvělá představa, že jsem Hálka nedávno někde viděl, tehdy navlečeného do uniformy, ale za nic na světě si nevybavoval, kde přesně. Hálek mi beze slov podal maličkou kazetku do diktafonu a s výrazem méněcenného člověka s IQ skládacího bicyklu mě pokynem ruky vyprovodil ze dveří. Letmý pohled na hodinky napověděl, že audience skutečně netrvala déle jak pět minut. Spěšné ohlédnutí ve dveřích mě v předtuše utvrdilo, šéf zrovna lačně přebíral od Hálka modrošedou obálku a bylo na něm vidět, že si opravdu, ale opravdu oddychnul.

Vedle v místnosti se samou zvědavostí kolega Petr Argemann jenom klepal: „Tak co, jak jsi dopadl? Tady nebylo vůbec nic slyšet!?“ Á, neslyšel žádný řev, maniakální sadista, no dobře mu tak!

„Ani jsi nemohl, byli jsme zavření v teráriu,“ s vážným obličejem jsem mu odvětil. „A vůbec, právě jsem dostal práci, tak, prosím, neruš!“ odměřeně jsem odpochoval ke svému stolu.

„On ti opravdu nic neřekl? Ani tě neseřval? Před chvílí řádl jako tajfun.“ Kroutil nevěřičně hlavou. Skoro bych mu jeho účast sežral, kdybych nevěděl, jak se třese na moje místo. „Možná řádl jako černá ruka“, pomyslel jsem si, „a ty jsi to schytl místo mě“. Ale, vlastně dobře mu tak, člověk musí být alespoň minutu denně škodolibý hajzl.

„I tajfun se někdy uklidní. Prostě mi zadal práci, no? Co je na tom?“ Snažil jsem se neodbytného Argemanna odbýt a ukončit jalový hovor. „A usmívej se, šéf má rád pitomce,“ šlehl jsem po něm nakonec jedovatou slinou. Jedinou odpovědí byl jeho brunátný obličej a zaťaté pěsti. Na nic jsem nečekal, hodil na sebe převlečník a běžel do bufetu přes ulici pro něco na zub. Skončil jsem unaven frontou u svého obligátního vlašáku z papíru a páru housek. Sice jsem tušil, že mi to neudělá dobře, ale zase jsem neodolal pokušení. Zvyk je prostě železná košile. Cestou zpátky jsem usilovně přemýšlel, proč ten vlašák kydají na tenký papír, když se za chvíli stejně promáčí a pak se to z něj nedá setřít ani rohlíkem...

„Ptala se po vás sestra. Máte jí zavolat, a moc prosí, volejte o velké přestávce,“ oznámila mi slečna Franková s unaveným úsměvem, aniž přerušila usilovné bušení do psacího stroje. Letmo jsem zahlédl inkoustovou tužkou psané kostřbaté zápisky, které plodil plukovník Bartoš. Bylo mi záhadou, jak Bartoš dokáže sepsat tolik metrů kravin. Franková to pak musela všechno přepsat, ale šéf zářil spokojeností a nám ostatním dával Bartošovy zápisy za vzor. Mile, ale roztržitě jsem se na ni usmál. Minulý týden mě několikrát lehce zapřela před šéfem. Na tyhle milé maličkosti se nezapomíná a tak

jsem jí přinesl nějakou tu sladkost, položenou na sešitkovém románku pro ženy jako na tácku. No, nepohrdla obojím. Ale pak jsem z nějakého telefonního rozhovoru pochytil, že sušenkami zřejmě krmí psa a sešitky jako infantilní čtení hází rovnou do koše.

Jó, to slečna Hana bylo jiné kvítí. Jak jsem už říkal, pracovala tu skoro půl roku a stále nebyla úplně – jak že se to správně nazývá – integrovaná. Hubatá, příliš sebevědomá, nikoho nešetřila, ale na druhou stranu, krajně snaživá, i když asi ne tak pečlivá jako Franková. Pro zajímavost, když si s něčím nevěděla rady, tak za Frankovou pro radu nešla, asi jí neměla ráda. Prokousala se tím sama nebo šla za mnou či na Pepem. Tiše jsem jí obdivoval, byť mi ani pohled nevěnovala, a já jsem se jí ze všech sil a vrozené plachosti snažil spíš vyhnout. Někdy, když jsem se zapomněl, a nechtěl to přiznat, se mi fakt líbila a představoval jsem si, jaké by to bylo třeba i ji obejmout. To když nastávaly tu a tam okamžiky, kdy mi začala její osobnost nějak splývat s mojí ženou. Tedy tou ztracenou. Ovšem připadal jsem si vedle ní jako stará zrůda, a strašil mě nejen věkový rozdíl. Nešlo zodpovědět otázku, proč si zrovna ji po nástupu vybral šéf za svoji sekretářku – vždyť neměla ani ponětí, co taková práce obnáší. Spíš si myslím, že se mu jako ženská líbila, a doufal, že si jí obtočí kolem prstu. No, v tomhle ohledu byla poněkud – *svá*. Možná si také myslel, že s její pomocí se mu bude třeba lépe dohlížet na zaměstnance. Ovšem se skrytou škodolibostí všichni sledovali, jak se jeho záměr zase tak moc nedaří. A další šéfovy nadstandardní požadavky slečna Hana příkře a po svém odmítala. Šéf poté – po odmítnutí – do otevřených dveří hystericky,

a samozřejmě marně, řval, když slečna Hana hrdě odcházela ke svému stolu. A poslední větou jí dával *padáka*. Celé osazenstvo kanceláře pak očekávalo, jak to všechno dopadne, neboť zapuzení byla vždycky parádní podívaná. Druhý den se šéf tvářil jako by nic a slečna Hana přišla do práce, taky jako by nic. Však mi pokaždé dalo *sakra* práci šéfa přemluvit, aby jí vzal zase zpět.

V poslední době jsem měl nepříjemný pocit, že mi tu a tam někdo prohlédnul stůl, zásuvky, pohrabal se v koši a pokoušel se poškodit skartovač. Ne, že bych měl v práci kdoví jaké poklady, ale každý tu měl něco osobního, a to poněkud zneklidňovalo. V šupletí mi polehávala láhev Johnyho Walkera se sadou broušených skleniček a dárkovou kazetu s vrhacími noži, kterou mi kdysi zlomyslně věnoval Frantek. Bylo to právě v ten den, kdy jsem se ošklivě pořezal při škrábání brambor. Šest stehů na ruce a pak rozšklebená jizva se staly důvodem k posměchu, že si neumím namazat ani chleba s máslem. Znáte to, *kolegové*!

Moje sestra Miroslava pracovala v jedné střední škole jako učitelka. Občas jsem jí volával, abych řešil některé její nevšední osobní situace. Mirka je složitá osobnost a čert aby se v ní vyznal. Bohužel, nikdy jsem si přesně nepamatoval, kdy ve škole nastává období té takzvané velké přestávky. Kdykoliv jsem telefonoval, nikdy se netrefil do tohoto tak přísně vymezeného časového úseku. Často u ní docházelo ke vzednutí žaludečních šťáv s následným výbuchem emocí, kdykoliv jí museli kolegové vyvolat z vyučovací hodiny k telefonu. Prostě jednoduše – řvala na mě jako na malého záškoláka.

Žaludek mi hlady zpíval jako na kúru a ale ještě jsem musel převzít běsnící telefon. Volal kámoš Frantek, úpěnlivě mě prosil, zdali bych mu odpoledne nepomohl sbalit nějaké nádobíčko po zpravodajské akci, že má večer rande a sám by to nestihl. S povzdechem jsem, sice nerad, ale přece jen, přislíbil, že mu vypomůžu, pokud si mě vyzvedne z práce. Bodejť bych mu nepomohl, vždyť to nádobíčko jsem mu beztak půjčil já. Frankova radost neznala mezí a určitě mi děkoval ještě chvíli po tom, co jsem rozmrzele seknul se sluchátkem. Konečně jsem se mohl živelně soustředit na konzumaci gumové housky a vlašského salátu decentně zabaleného ve skoro už rozmočeném papíru.

Ale nebylo mi dopřáno nasnídat se v klidu. Milý pan Hálek přišel nevhod v okamžiku, kdy jsem se pokoušel zbavit desku stolu drobků z housky a šikovně je rozmetat na půl metru kolem židle. Otravoval. Prý, jak je práce daleko. Nemám tyhle týpky rád, hrají si na tajemné a lezou šéfům do zadku a ostatním na nervy. Vnímal jsem ho jako tak bezvýznamného člověka, že se mi jeho jméno doslova vykouřilo z paměti už před lety. Tady nepracoval, jářku, na tichého společníka se mi nezdál, a šéfův dobrý kámoš od společného lizu to asi taky nebyl, protože šéf měl heslo *‘Dopředu a v hotovosti’*. Šéf měl nejraději keš a obzvláště teď, před Vánočními svátky. Takže spíš to byl někdo, kdo na šéfa něco věděl z doby, kdy úřadoval coby kádrová rezerva, a teď to za protislužbičku vybalil.

Neměli jsme k dispozici žádné technické prostředky, kterými by se dal zvukový záznam zlepšit. Takže jsem se musel spolehnout na nekvalitní sluchátka od walkmana a svoje vlastní uši. Trvalo mi

chvíli, osvojit si chudičkou slovní zásobu, kterou na pásce zachycení řečníci používali. Rozhovor, lépe útržky hovoru byly vedeny v jednoduché angličtině a ani jeden z řečníků se mi nezdál být rodilým mluvčím. Spíš to vypadalo na rozhovor Itala s Němcem. Shakespeara v originále jsem nečetl, ale prokousal jsem se už leccíms. Jen pikantní bylo, že mi Hálek seděl za zadkem a koukal pod ruce, jak makají. Taky mě znervózňovalo, jak poklepával masivním prstenem s černým vypouklým kamenem na malíku do desky stolu. A to všechno kvůli krátké a mizerné nahrávce, která obsahovala rozmluvu tří, vlastně čtyř mužů. Jednotlivá slova jsem lovil mezi šumem na pozadí nahrávky. Všichni dotyční se dohadovali o nějakém plánovaném pokusu, který se měl brzo uskutečnit. O jeho podstatě neříkali nic, jen jsem vyrozuměl, kromě názvu, říkali tomu Gokchx (nebo tak nějak, asi slovo z hantýrky), že se musí někam umístit nějaký terč a změřit přesnost. Z toho se dalo usoudit, že se jedná snad o nějakou střelbu na cíl v jakémsi střeleckém klubu. Dále se dohadovali o nějaké ženě *neocenitelných* vlastností (mohl to ale být klidně i muž, jen podle jména, které vyslovovali jako „Cle“, se to nedalo poznat – *myslel jsem si*, že je to žena, když tak mluvili chlapi), která získala jakési dokumenty, jen letmo zmíněné. A také rozmlouvali o další osobě, což už byl zaručeně muž, který chtěl jejich počínání zmařit. Několikrát ale kdosi zdůraznil cosi ve smyslu ‘kachna to zařídí’ což ovšem nějak nedávalo smysl. Nahrávka končila předčasně v hlubokém šumu právě v okamžiku, kdy si čtveřice po vojensku rovnala přesný čas... nahrávka nebyla starší jak dvanáct hodin. A celá zmatená...

A to bylo vše. Naklepal jsem zprávu, slovo od slova, dvěma prsty jako kos zobanem do počítače a vytisknul na tiskárně. Počítač nebyl nejnovější, instalovali ho nedávno líní technici z nějaké fušerské firmy. Nejvíce mi vadila oranžová barva obrazovky monitoru. Bolely od toho oči. Pro jistotu jsem si udělal kopii textu a schoval ji pod tiskárnu. Třeba to patří k nějakému vydíráníčku, znáte to, pak stačí vědět, kdo komu šlápnul na kuří oko, a tak.

Hálek zklamaně zíral na těch pár řádků, nekorespondovalo to s lačností, s jakou mi papír vytrhnul z rukou.

„Proč tam jsou ty výpustky?“ Zdvihl nedůvěřivě oči od zápisu.

„Jaké výpustky?“

„Ty tři tečky.“

„Aha, tohle... No, tam nahrávka šuměla, nebylo slyšet všechno,“ pokrčil jsem rameny.

I tak vypadal, že nerozumí obsahu textu stejně jako já a evidentně očekával něco jiného. Uvěřil, až když si sám poslechl ruchy na části pásku. Na jeho nejapný dotaz o původu bzukotu na konci pásky jsem ho mile ubezpečil, že buď na tu štěnici přišli a zašlápli jí, nebo že byla rušená ještě nějakým jiným zařízením. Hálek vzal i disketu, na kterou jsem text uložil a osobně prohlédl počítač, zdali v něm něco nezůstalo. O to víc mě hřálo pomyslení, že mám pod tiskárnou schovanou kopii, byť s vědomím, že je mi asi na prd.

(Po 13:00) Jedeme do hotelu

Frantek mě vyzvedl přesně v jednu hodinu, akorát v čase oběda. Cestou jsme se zastavili na jídlo v nějaké z jeho oblíbených pohostinství. Necítil jsem se úplně dobře v restauraci plné ženských a to jak v obsluze, tak u stolů. Po chvíli jsem se ale uklidnil, když jsem zjistil, že jejich pohledy směřují k Frantkovi a mě všechny přehlíží jako lán ovsy. Ovšem u obsluhy mi to vadilo víc.

Frantek, to se musí uznat, podle zdejších měřítek fešák, byl v obleku prostě šik. Dokázal by, coby okouzlující řečník, vymámit tele z jalové krávy a jeho výmluvnost fungovala, kromě zjevu, na ženské jako mucholapka, jinými slovy, lepily se na něj, až mračna. Názorně předvedl své schopnosti na servírce, která nás s milým úsměvem obsluhovala. Asi ji znal už z dřívějšíka, stejně jako většinu těch ženských kolem. Raději jsem se přikrčil nad talířem a soukal do sebe nějaké jídlo, jen abych nemusel poslouchat ten křidel šum.

Nejraději oblboval mladá a nezkušená děvčata. Sám říkával, že hlavně ta s dobrým vychováním. Měl na ně nos a holky smůlu. Teprve při jídle jsem si vzpomněl, že je už patrně dávno po velké přestávce a já zase ségre nezavola. Holt průšvih a přiznat se, že hlava má děravá na berlu Mrazilku zapomněla, to prostě nešlo. Ségra, pověstná svým puntičkářstvím, uměla dělat až neskutečně umělecké výstupy. Tyto, ehm, řekněme, hlasitější výměny názorů se konaly pouze za čteného a hlavně dostatečně vyjeveného obecnstva. Tím samozřejmě nechci říct, že pokud jsme si vyměňovali názory mezi

čtyřma očima, že byla potichu, to ne, ale ke neskutečným hlasovým výkonům se dokázala vypnout, jen pokud měla publikum. Frantek to nazýval syndromem získané držkatosti – ale vždycky, když se k nějakému výstupu schylovalo, nechal mě v režii a utekl jako malý kluk, alespoň do vedlejší místnosti, protože se bál osobní srážky se ségrou. Ona se mě snažila stále vychovávat a peskovala mě při jakékoliv příležitosti, kdy se domnívala, že se nechovám dost způsobně. Na oplátku jsem hluboce ignoroval její výchovné metody a požadoval zadostiučinění za učiněná příkoří. Ovšem doba vzájemného výchovného působení se minula asi tak o pětadvacet let. Měl bych jen tak pro zajímavost dodat, že když se o výchovné etudy pokusila na Frantka, tak to – pokud neutekl – ztroskotalo na jeho naprosté upřímnosti, s jakou se jí snažil vyhovět. Místy jsem ho podezíral, že občas vidí mojí sestru nějak jinak..., jako by se díval na svatý obrázek, a k těm ostatním ženským se uchyluje, protože... nepřeskočila ta správná jiskra?

Omluvil jsem se kvůli telefonu a chudinku servírku nechal dočista samotinkou ve Frantkových spárech. Ani nepostřehli, že jsem se zvedl od stolu, samozřejmě, tak pěkně si povídali.

Hlas sestřiny spolupracovnice, zkreslený nejen telefonním přístrojem ale i vztekem, a příjemný jako mimořádná činže před braním, mi jedovatě oznámil, že sestra je právě na obědě, učí do půl čtvrté a jestli nemám hodinky, měl bych si už konečně nějaké pořídit. Hlas ještě zhnuseně utrousil něco o tom, jak musí být moje sestra nešťastná, mít takové *to* (domyslel jsem si *jelito* nebo alespoň *hovado*) za vlastního bratra a popuzeně zavěsila. Ano, nestrefil jsem

ten správný čas, nebyla velká přestávka, pochopitelně a ještě jsem padnul na tuhle čarodějnici, to už snad ani nemohla být smůla nýbrž Osud. V duchu jsem jí přál jen pepř a feferonky, ale v reálu jsem se zmohl zase jen na nějaké blekotání.

„Tobě nezáleží maso do zubů?“ zeptal se mě Frantek cestou k autu, když se snažil s mlaskáním vypudit zbytky jídla ze zubů.

„Ne-e, vitamín M nikdy. Ale slupky z rajčat často.“ Co jsem mu měl na takovou blbost odpovědět, ne?

Stáli jsme těsně před zákazem stání a ta jeho krabička se vešla přesně před značku. Policajt nedůvěřivě auto obcházel a pokoušel se změřit, jestli není alespoň decimetrem nárazníku na úrovni značky. Tiše jsem se vplížil do auta a čekal, až Frantek s tou svojí výmluvností všechno vybaví. Což bylo natotata. Pak se pohodlně usadil a odrazili jsme se od chodníku.

„Nedal ti pokutu?“

„Prosím tě, za co?“ zasmál se, pak zvážněl, to aby mě seznámil se svým plánem. „Pojedeme do *Evropy*,“ řekl a snažil se vymotat z parkoviště před restaurací.

„Proboha, tam už snad přece nějakou dobu jsme, alespoň myslím,“ vyjevil jsem se.

„Do hotelu *Evropa*,“ zaškaredil se Frantek. „Je to ten interhotel na nábřeží s kasinem...“

„Áha... Tam máš políčeno na nějakou mladou pornografii a já ti mám dělat křena?“

„Ty si fakt dneska zabeďnej. Mám tam nastrčené ta tvoje ušiska, abys věděl,“ osvětlil mi svůj záměr v plné nahotě. Oh, tak tady jsou ty štěnice, co si ode mě před nedávnem půjčil! Dříve jsme pracovali často spolu a na štěnice byli sehraná dvojka hubitelů. Ujasnil jsem si, že tu plácačku na obtížný hmyz, rozlezlý ve vyhlášeném interhotelu, budu dělat já, zatímco Frantek, ve svém skvěle padnoucím obleku, se někde zašije se slovy *‘Budu ti dělat zed’*. Tak takhle jsme spolu...ehm...pracovali.

„Budu ti dělat zed“, dodal Frantek jakoby nic.

„Čím to smrdíš, prosím tě,“ zeptal jsem se ho udiveně. Dřív bych to nepostřehl, ale teď, ve stísněném prostoru auta, jakmile zapnul ventilaci, to bylo cítit všude, „Používáš nějaký divný parfém? To je nějaké superpižmo? Že ty máš nějakou novou babu a kvůli ní se tak fintíš?“

Frantek chvíli mlčel, asi se tajně červenal a usilovně se věnoval řízení.

„Víš,“ začal za chvíli duchem téměř nepřítomen, „objevil jsem fantastickou žábu! Je to láska,“ dodal básnický. Slyšel jsem to tak napůl, něco jako *‘bábu’*, když jsem zalézal dozadu do auta, a neznělo mi to dost procítěně. Stačilo počkat, kdy všechno pateticky vybalí sám. Vždycky se pochlubil. Jeho objevy patřily buď opravdu mezi extratřídu modelek a hereček, anebo by o ně jiný ani kolo neopřel a srdce sexisty by jen zaplesalo. Ovšem Frantek míval i období, kdy se nad jeho objevy dalo jenom tiše žasnout. To období zřejmě právě

nastávalo a já ho naprosto obdivoval, že se dožil pětatřiceti v dobrém duševním stavu a vyhnul se všem venerickým chorobám.

„Já myslel, že jsi balil tu servírku s krátkou sukýnkou a vzdouvajícím se dekoltem? Dělal na ní oči jako děcko na první vánoční stromek a ruce jsi měl taky takové... neposedné. Copak ti té holky není líto?“

„Neblázni, když se chci napít piva, nebudu si přece kupovat celý pivovar, ne? No jasně, jasně – máš pravdu jako vždycky,“ kýval nespokojeně hlavou. Rozuměl jsem mu dobře – ano, servírce ukáže svou sbírku nerezových otvíračů konzerv až příště. Zato tahle, hmm... To je prostě o něčem jiném, že? Tak už to vybal!

„Víš, ona je úžasná, krásná, inteligentní, zkušená a zajímá se o mou práci, je i technicky založená, má přehled... je to láska...,“ a dál se rozplýval, žvanivec jeden.

Tohle jsem už znal, Frantek se právě nacházel ve stavu naprostého poblouznění a potřeboval obecnost – tedy alespoň mně. Rozplýval se dál – a já ho neposlouchal, protože převlékání v mém podání ve stísněných a profesionála zcela nedůstojných prostorách v zadní části mikrobusu byl prostě boj. Pchá, mikrobuse – velmi nadnesený výraz pro takovou tu malou japonskou krabičku na zápalky s kolečky, čert ví jaké značky.

„To je nějaká mladinká holčina, kterou vytáhnul z květinářského stánku?“

„Co blbneš?“

„No, já jen, jestli zase neoblbuješ nějakou středoškolačku, nebo tak...“

„Ne-e, je to zralá žena,“ odvětil Frantek úplně bezelstně. „Ví, co muži jako já potřebují, ale... víc ti neřeknu. Když si ze mě pořád utahuješ!“ Zamračil se. Aha, tak mi bylo jasné, že tohle asi nebude žádná extratřída, a o Frantkově bezelstnosti jsem mohl taky směle pochybovat, protože jí občas zaměňoval s vypočítavostí.

Oddechl jsem si, konečně se mi podařilo všechno na sebe navěsit. Musel jsem na jednu stranu ocenit, že nezapomněl na povinnou výbavu, ovšem s jeho barevným výběrem jsem moc spokojený nebyl. Buď byl částečně barvoslepej, nebo ty hadry kradl potmě!

„Měl bych pro tebe něco bokem, nechceš? Takový malý meloušek,“ najednou houknul dozadu Frantek po chvilce mlčení.

„Coó!“, vystrčil jsem hlavu zpod závěsu.

„Prácičku! No, samozřejmě pro odborníka tvých kvalit,“ ubral na nadšení Frantek, jen co mě uviděl.

„Tvůj nový objev už potřebuje odposlech nebo už žáríš?“

„Blbče,“ zavrčel rozmrzele Frantek a vrátil se z růžového obláčku na tvrdou zem, „příště ti zase tak něco naznačím.“

„Nic určitého jsi mi zatím neřekl, a to co plácáš, už léta znám... Nevím ani jak se jmenuje, kolik její let, jaké má míry... prostě nic...“

„Tohle je z jiného soudku.“ Odfrknul Frantek, „je to prácička pro nějakého vědátora. Je dost trhlej. Známej pro něho dělá už pár let sem-tam – nic velkého, ale dobře platí. A když jsem mu řekl, že vedeš soukromou detektivní agenturu a mohu tě vřele doporučit, tak projevil docela zájem.“ Omluvně na mě mrknul do zpětného zrcátka. Nakrmil ho nějakýma kravinami, sedmilhář jeden.

„A ty ho znáš?“ Podezřívavě jsem na něj houknul, když jsem se soukal zpátky na sedadlo spolujezdce. Frantek není zlý, jen je na určité věci dost naivní a taky trochu ustrašený, ale vypočítavý slaboch, který se přeochoťně poddává svým chtíčům. Kdyby ho dostala pod ruku nějaká začínající domina, taval by se jako tvaroh..., i kouřit ty svoje hnusný cigára by přestal, ze dne na den! Napadla mě zatraceně veselá myšlenka, že by docela stačilo, kdyby ho dostala do parády moje ségra!

„Ne-e, dostal jsem se k němu přes toho známého a pár službiček, však víš, jak to v týhle branži chodí. Vždycky je něco za něco.“ Jasně že žvanil, slimák jeden, jako na estrádě

„Jo, ten člověk se jmenuje Dytas, Karel Dytas, nabízí práci... a slušně placenou,“ začal zase jakoby nic. Jméno mi ale vůbec nic neříkalo.

„Proč jsi to nevzal sám? Už tak smrdíš korunou...“

„To je složitý... Já to vzít nemohl, mám rozjetou ještě nějakou jinou akcičku, a taky..., chybí mi ty tvoje zpravodajské zkušenosti.“

„Pche, zpravodajské-“

„No jasně že to chce zpravodajce. Nemám pro tu tvoji práci ten správný cit.“

„Nepodceňuješ se?“

„Bud' má z něčeho strach,“ dodal Frantek jakoby spíš pro sebe, „nebo o něco přišel. Tipoval jsem to na nevěru, ale ta v tom asi nebude. Na únos to taky nevypadá... Takže, teče mu do bot, což může být finančně zajímavý..., ale pro tebe to bude normální prácička, poptat se v okolí, a tak. Na, tady máš na něj číslo. Prý na

něm bude tak do konce týdne.“ Podal mi pomuchlanou krabičku od cigaret s načmáraným číslem. Několikrát jsem si ho přečetl, abych si ho zapamatoval, pak krabičku uvrhnul v nemilost do popelníku, a na malou chvíličku se stal přesvědčivým pyromanem.

„Sakra, nepal mi to tady!“ rozčilil se Frantek tak, jak se vždycky rozčiloval, když mu upadla zapálená cigareta přes volant na kalhoty a pak někde na koberečku vypálila díрку. „Seš úplně úchylnej s tím stihomamem. Už bys s tím měl něco udělat. Jsou na to už i prášky!“

Omluvně jsem ohýnek zadusil a zeptal se jen tak: „Když je ta práce finančně tak výhodná, proč na to neskočíš sám. Nebo... nebo tě diriguje ta dvojice nová baba, ha, há?“

„No jo, chytřej, já ti dohazuju práci a ty... jsi nevděčnej jako vždycky!“

„Jak nevděčnej. Vyptávat se lidí, obcházet firmy, napichovat telefony bez dozoru, fotit ksichty... to přece všechno umíš.“ Chtěl jsem ho trochu popíchnout.

„Tohle je něco jinýho,“ ošíval se. „Je to spíš průmyslová špionáž...“

„Špionáž, jo? Houby! Je v tom ta baba, co? Nemáš už na nic čas? Zpracovala tě?“

„No... Jo. Ne, vlastně ne! Ne, tak to není...v tomhle období to prostě nejde, vždyť víš, každý večer jednosměrka...,“ Frantek se úplně poslintal. Pardon, zasníl.

„Nechceš dohodit tu servírku...?“ Napadlo ho nakonec. Blbec!

To jeho dohazování se mi moc nelíbilo. A byla-li v tom ženská podle Frankova vzoru, pak už vůbec ne. Jen jednou jsem na něho

takhle dal. Dohodil mi tehdy fakt fešnou spolupracovnici z vnitřa. Líbila se mi, to je pravda, a tak díky Frantkovi jsem zakrátko skončil v chomoutu. Svatbu Frantek zorganizoval ze dne na den. Na to byl kádr! Ovšem, taktně mi zamlčel některé skutečnosti. A kdybych tušil, jak se věci mají, tak hned záhy bych mu skočil do úsměvu a pak možná i pěstí do obličeje. Tehdy jsem to omlouval sám před sebou a sváděl všechno na svou zaslepenost. Faktem ale bylo, že když jsem se probíral v nemocnici po úrazu, neseděla tam moje novomanželka, ale Frantek se svým špatným svědomím, ufnukaná ségra a ustaraný Votradovec, můj budoucí šéf. Sám Frantek se od té doby v této oblasti cítil tak provinile, že mi celou tu dobu od nešťastných událostí dohazoval kšefty a kšeftíčky. Asi se tím snažil ulehčit černému svědomí a snad se mi i zavděčit, protože i on měl tak nějak co dočinění se zmizením mé ženy.

„Doufám, že jsi zase nesháněl nějaký chomout i pro mne?!“ Neopomenul jsem si rýpnout. Jízlivě!

„Kdepak, nejsem přeci včerejší, ty přece žádný nepotřebuješ. Neé–,“ a dupnul na brzdy. Někáký blb v bavoráku předjel naše vozidlo myškou, aby vzápětí do něho narazil jako beranidlo v plné rychlosti velký terénní vůz a natlačil ho před dopravními světly na zábradlí nad nábrežím, které nápor nevydrželo. Smýknutí vozidla mě hodilo obličejem na pravou záclonku, kryjící plexisklo, ale viděl jsem všechno. Bavorák spadl do vody a z velkého auta, napůl visícího na rozlomeném sloupku zábradlí, vyskočil nějaký udělaný chlápek ve světle žlutém saku a vínovém klobouku. Vypadal jako vyhazovač v papoušcím peří. Rozeběhl se a utíkal pryč od auta, do

boční ulice, odkud auto původně vyrazilo. Měl jsem nepříjemný pocit, že nebýt toho myšáka, srazilo by nás z nábřeží jako kuželku a Frantek by to coby řidič, při té rychlosti, určitě nepřežil. Plný náraz šel právě na jeho stranu. Frantek rychle vycouval a vykličkoval z křižovatky, na které se nakupilo množství autáků, což s takhle malým autíčkem šlo velmi snadno. Těžce jsem se usadil ve svém krásném, svítivém, údržbářském overalu vedle něho. Fakt se mi sedělo trochu natěsno, brašnu s náradím jsem musel nechat vzadu.

„Jen práci, vždyť mě znáš, nedovolil bych si nabízet ti cokoliv jiného,“ navázal bez mrknutí oka na předchozí hovor, když jsme zůstali stát na dalším semaforu a on zabojoval se zápalkami a cigaretou. Nepochopil jsem, proč vlastně kouří, když až do típnutí cigarety stále chrchlal a ani si z ní pořádně nepotáhnul. Každopádně předvedl ukázkové láteření, když mu právě zapálená cigareta jako obvykle vyklouzla ze rtů a propadla volantem na zem. Minula nás záchranka s rozeřvanou sirénou. A pak ještě nějaké auto s majáčkem.

„Sprav si to,“ koukl Frantek, když dopátral cigaretu a zašklebil se, protože zjistil, že ji zlomil tím šmátráním poslepu.

„Co,“ nechápal jsem.

„No vlasy,“ kývnul a ještě naznačil trhnutím ruky.

„Jo tak,“ došlo mi to a učinil jsem nezbytné kosmetické zásahy na své vizáži.

„Líp,“ syknul, „ta guma je pořád vidět.“

Opět jsem kývnul a snažil se co nejlépe spravit neposlušnou paruku. Nějaký chytrák vymyslel super barevné gumy pod paruky, které svítily víc než moje osobnost. A taky zatříit make-upem

vystoupnuté skvrny za lícní kostí. Někde jsem se musel otřít. Aha o tu záclonku...

„Ty máš nějaké nepřátele?“ zeptal jsem se, když jsem se konečně dopravil.

„Já? Co blbneš!?“ Konečně se mu podařilo zapálit novou cigaretu. „Jsem krásný, mladý muž, ženami obletovaný a obdivovaný a výlupek všech ctností navíc. Všichni mě mají rádi.“

„Všichni asi ne, a nemyslím tím ženy. Měl jsem dojem, že ten auťák měl nabrat nás. Neviděls, jak řidič potom zdrhnul? To nebylo jen tak...“

Frantek se nespokojeně zavrtěl a vyfoukl. „Nepronásleduj tě zase nějaké noční můry, ehm, vlastně, denní chmury?“ snažil se ještě situaci zlehčit, nasadil bezstarostný, nenucený tón.

„No, tak nic,“ a mlčky jsme dojeli až k hotelu Evropa. Nějak jsem Frantkovi v poslední době nerozuměl...

„Neříká ti něco slovo Gokchx? Nebo tak nějak?“ zeptal jsem se, když zastavil. Rozkuckal se. Dalo se ale těžko poznat, jestli jen špatně polkl dým z cigarety nebo jestli ho zaskočilo právě tohle slovo.

„Kdes to, prosím tě vzal?! Co to je za blbost.“ Dokukal a sípavě popadala dech.

„To slovo zaznělo na jedný pásce z diktafonu. Dostal jsem to jako prácičku od šéfa k přepisu. Dneska ráno.“

„Diktafonu? Od toho vašeho tlustýho prasete? Kde k tomu, proboha, přišlo? Co já vím, tak nevytáhne paty z bytu nebo prdel z kanclíku a aby si zrovna on pořídil takovouhle techniku? Vždyť

neumí pustit ani rádio,“ posměšně se zasmál, ale někde dole jsem cítil falešný podtón.

„Aby ses nedivil. Co se ti na tom nezdá? Já tomu taky nerozumím; ale upřímně! Ty bys mi řekl, kdyby to něco znamenalo, že jo?“ Frantek neodpověděl, a to už mohlo znamenat něco jako *„Možná“* nebo taky *„Kulový“*.

„Je to jen blábol, vykašlal bych se na to. Hele, už jsme tady. Vylezu a vočíhnu terén, a ty někde zaparkuješ. Budu pracovat v recepci,“ řekl ještě Frantek.

Interhotel stál na rozhraní dvou hlavních ulic a na dohled od nábřeží. Musel porušit zákaz zastavení a zákaz odbočení, jen aby mohl Frantek vysypat svou maličkost a já převzít volant.

„Sem bych taky jel na symposium, to by bylo, člověče,“ mumlal si pod fousy, když soukal ven tu svou zadnici. „A vezmi si jen tu malou brašnu,“ nakazoval mi ještě. „Je v ní taky všechno, i plánek a stejně, víc potřebovat nebudeme. A koukej být nenápadný!“ Houknul, ještě než zabouchnul dveře do vozu. Pečlivě se rozhlédl a pak přeběhl cestu ke vchodu do hotelu.

Jo, nenápadný... to se hezky nakáže, ale už nedopoví, jak se to udělá.

Řekněme, že mi činilo jisté potíže s tím Frantkovým křápem zaparkovat, protože jednak neřídím nijak oslnivě a také terén byl v tomhle provozu poněkud těžký. Nakonec jsem auťák zanechal o dva bloky dál u nějakého magistrátního úřadu (zaparkoval jsem to přímo čumákem k chodníku a vůbec to zpoza zaparkovaných aut netrčelo, tak byla ta dodávka kratičká) a po chvilce vešel do hotelu

vchodem pro personál. Kývnul jsem na pozdrav dennímu vrátnému a ukázal na brašnu. Bez řeči mě pustil, stejně už skoro klímal, a ani nechtěl vidět můj falešný průkaz s falešnou fotografií. Vymotat se labirintem chodeb a chodbiček a najít cestu vzhůru z podzemí do recepcce byl docela kumšt. To není jen tak, některé interhotely mají oddělené chodby pro hosty i pro obsluhu – to je pak potřeba extra zaměstnanecká karta nebo univerzální klíč. Dal jsem si pozor a přes recepci přeběhl co nejšikovněji, aby mě koutkem oka zahlédl jen zrovna se zářivě usmívající, ležérně se opírající o recepční pult a telefonující Frantek. Dvěma fešným recepčním nevěnoval žádnou pozornost, jen pořád ťukal ukazovákem do pultu jako by říkal *‘ted’, ted’*. Děvčata si ho nevšímala, což mě kapku zarazilo, protože jsem i přes tu chvíličku letmého pohledu nabył dojmu, že se s Frantkem nevidí poprvé. Teprve u schodišť jsem zjistil, že jsem se vůbec nemusel vláčet přes recepci, ale mohl si pohodlně vyvést kalhoty výtahem rovnou ze suterénu. To propříště, bude-li jaké.

Podle pokynů na papírku jsem se odplížil do třetího poschodí, šel po schodišti, abych se vyhnul chumlu lidí u výtahu, našel salonek, kupodivu otevřený, a začal svou prácičku. Pro všechny případy jsem si ještě natáhnul na boty kaučukové návleky, které bezvadně tlumily kroky a nezanechávaly žádné otisky podrážek. Jedině fousy mě znervózňovaly. Špatně jsem je asi nalepil, tudíž se pořád odchlipovaly. Občas jsem je musel připlácnout, což mě dost zdržovalo, beztak jsem byl ze všeho nervózní a docela i pěkně upocený. Nakonec jsem je cípkem strčil pod gumičku, která mi

přidržívala paruku. Snažil jsem se pracovat rychle a pokud možno tiše.

Frantek si nikdy nedal moc práce s dokumentováním míst, kam štěnice umístil, na rozdíl od vlastního diáře, který byl veden jako vzorový časový diagram, plný nesrozumitelných kódů a značek. Vlastně i jeho plánek obsahoval samou značku a samý kód, jako by vytrhnul stránku z diáře a domaloval jen pár čar, ale skoro nic nesesedělo se skutečností. Po hodně chvilce (to byla ta práce) jsem se skřípěním zubů našel dvě elektronická ouška. Frantek je nedal příliš šikovně, v obou musel být slyšet šum z blízkého ventilátoru klimatizace nebo alespoň šumění umělého vodopádu, který tu sloužil jako zvlhčovač vzduchu. K ouškům Frantek napojil obyčejný diktafon na mikrokazety – za málo peněz, málo muziky.

V okamžiku, když jsem vytahoval jednu štěnici ze zárubně, vypadlo ze stěny ventilátoru ještě něco. Vypadalo to jako tlustá kreditní karta, ze které čouhal placatý průhledný páseček, plný droboučkových měděných drátek. I přes mou největší opatrnost páseček vyjel z kreditky a spadlo mi to do rukavice. Nejdřív jsem trochu zpanikařil, ale když se v následujících vteřinách nic nestalo, tak jsem suvenýr schoval do kapsy. Pracoval jsem pečlivě, ale slídivé očko někoho z obsluhy, nebo, nedej bože, kohokoliv jiného, mi mohlo pěkně nadělat do kalhot.

Oddychnul jsem si, až kdy jsem ze salónku vypadnul a schován na konci chodby marně čekal na Frantka, který se jistě někde poflakoval a dělal oči na nějakou pokojskou, místo aby mi dělal spolehlivé krytí. Přece jenom sundávat štěnice z obložení v salónku

a předstírat kontrolu víc než viditelně označeného požárního stanoviště, vzdáleného přes celou chodbu, nebyla žádná legrace. A ve řvavě oranžovém overalu (to mi Frantek udělal naschvál) jsem si připadal jako špatně zavinutá a poněkud přitroublá muleta, která v aréně vyhlíží toho svého bejka.

(Po 14:45) Těžká chvílka

Veškeré nádobíčko jsem měl už dávno uložené v brašničce, jen kožené rukavice jsem si nechal, abych mohl Frantka, hned jak se objeví, hygienicky uškrtit, aniž bych zanechal jakýchkoliv otisků a nekontaminoval případnou mrtvolu. Bože, s jakými to lidmi musím dobrovolně spolupracovat...! Vzteky se ve mně vařila krev a občas šla i obráceně – určitě bylo už z dálky vidět, jak rozběsněně svítím. Tomu pacholkovi bylo všechno jedno! I to, že jsem měl v plánu zastavit se u sestry ve škole a to tak, že včas! Kdybych mu o tom neřekl už při obědě! Zmohl jsem se jen na vzteklé drmolení mezi zuby: *„Stejně nemá mojí sestru rád, říká o ní po straně samé ošklivé věci, pacholek!“* čímž jsem se trochu uklidnil a pohasnul.

Pak se mi zdálo, že jsem Frantka zahlédl na druhém konci chodby. Rozběhl jsem se za ním, ale nedoběhl. Postava se vypařila...jakoby si se mnou chtěla hrát na schovávanou... Bloumal jsem sem a tam, vrtalo mi hlavou, kam se sakra mohl podít v téhle tiché chodbě s minimem obsazených pokojů.

Co čert nechtěl při tom mém pobíhání a poskakování, ale vlastně to spískal – jako vždycky – musel jsem si odskočit uprostřed

vzteklého přemýšlení. Tedy, upřímně, čert za to asi nemohl, na vině byl neprozřetelně pozřený vlašský salát. Bylo to tak rychlé, že jsem za sebou ani nedovřel dveře kabinky.

„Však on na mě Frantek počká, klíče od auta mám přece já,“ pomyslí jsem si škodolibě, hned za předsevzetím, co všechno musím škrtnout ze svého jídelníčku.

Už-už jsem chtěl vstát, když tu během následující chvilky klaply dveře, někdo vešel a jasně jsem uslyšel nezaměnitelné škrtnutí sirkou, následované hlasitým výdechem. Á Frantek, nevydržel bez hřebíčků do rakvičky ani minutu, ha, ha. A pak klaply dveře ještě jednou... To, co jsem zaslechl pak, se podobalo zvuku trhaného namaštěného plátna. Následovalo mírné žuchnutí a tlumený hlas, který říkal:

„Prohledej ho...“

Instinktivně jsem zvedl nohy a střezil se na sebe jakkoliv upozornit. Kdyby si přivedli nějakého psa, no, nevím-nevím, jak bych dopadl... Pod mýma nohama se v drážkách dlaždiček roztáhly tmavé, rudě se třpytící nitky jako svítivá pavučina. S vytřeštěnými očima jsem sledoval, jak se rozpíjely v jejich mozaice a víc a víc tmavly. Těch několik dlouhých minut bylo pro mne doslova utrpením. Úplně jsem cítil, jak se kdosi na druhé straně dveří přepážky dívá pod kabinky do té asi desetacentimetrové škvíry. Držel jsem se v nedůstojné pozici vši silou za stehna a zíral na skulinu pootevřených dveří, kterými snad nikdo nemohl vidět ani podrážky bot a trpěl. Modlení ani zaklínání nepomáhalo a na těle mi

vyvstal studený, smrtelný pot. Jen žádný hluk a paniku, jen žádný hluk... opakoval jsem si v duchu dokola.

„Dyk jo...a je tu příšerný smrad.“

„Nemá to u sebe, co? Nemá u sebe vůbec nic! Asi jsme se spletli...“, tlumený hlas mi zazněl povědomě, ale nedokázal jsem k hlasu přiřadit nějakou tvář. Snad to mohl být jenom klam v odrazu od stěn.

„Co když to už někomu předal?“

„Těžko.“

„Musíme to najít, tady jsem hotovi.“

„Tak padáme,“ štěkl druhý a v hlase rezonovala netrpělivost. Dveře znovu klaply.

Já dál seděl strnule na sedátku, strach mi sevřel hrdlo i zadek a svázal nohy. Ještě chvíli jsem napjatě čekal na úplné ticho. Dlouhou minutu. Vstal jsem až na druhý pokus a nejistě se postavil na zdřevěnělé nohy. Opatrně, abych nešlápl na zasychající tmavé čáry na dlaždicích, jsem se upravil a vyšel z kabiny. Letmý pohled mi napověděl, že se nedá už nic dělat. Frantek, ten chudák, to dostal těsně mezi klíční kosti, proto ani nepípnul, cigareta odlétla až pod mušle, ale pořád doutnala a kouř se vznášel podle momentálního směru průvanu. Obličej, už voskově nažloutlý, jsem viděl jen ze strany, prázdné oko zůstalo otevřené. Vrazi ho otočili, soudě podle rozmázlé krvavé šmouhy na stěně, aby se dostali ke kapsám saka. Necítil jsem se zrovna dobře, ale udělat jsem to musel – sáhl mu na tvář a zavřel oči. Na rukavici ulpěl nějaký prášek, vypadalo to jako levný make-up, který jsem používal i já na zatření svých skvrn na

tváři. Jenom mi bylo divné, kde se Frantek stihnul převléknout do těch lacině vypadajících šatů a přezout do sešlapaných polobotek, byl jsem si naprosto jist, že měl na sobě rozhodně jiný oblek. Kaluž krve se již nezvětšovala, jen víc ztmavla. Toliko rubínový pavouk v rýhách dlaždic se dál pomaličku rozlézal snad po celé místnosti. Naposledy jsem se rozhlédl. Doprčic. Zapomněl jsem za sebou uklidit! Z druhého boxu jsem se nahnul, opatrně spláchnul a očistil prkýnko od stop. Ještě že jsem si nechal na rukou ty bejky! Eh, pardon, rukavice. Většinou nikoho asi nenapadne natáhnout si nějaké, když běží kamsi jak o závod, že?

Ven jsem se dostal přes rampu u kuchyně. Hotel měl hlavní, prosklený vchod otočený k nábřeží a z druhé strany, z vnitřní ulice, se schovávaly rampy pro dodavatele a po levé straně od ramp zastrčený, suterénní vchod pro zaměstnance. Ta rampa mě napadla jako spása a děkoval jsem za to bohu, jakou dobrou myšlenku mi vnuknul. Nechtěl jsem riskovat, že někdo uvidí probíhající postavu v křiklavém overalu od recepce nebo z restaurace. A vůbec, ten overal, to byl ale hloupý nápad! Připadal jsem si jako terč, na který se teď může kdokoliv zaměřit. Kdybych se radši oblékl jako sportovec nebo aspoň jako obchodník, nebylo by to tak nápadné a mnohem snadněji bych se vmísil do chumlu ostatních klientů. Teprve na vzduchu jsem si skutečně oddechl. Stísněný pocit sice zůstal, ale hlavně, že jsem byl z toho labyrintu pryč. Prozatím. Za čtvrt hodiny

jsem usedl do Frantkova auta a vycouval od chodníku. Sotva po pár ujetých metrech profičely křižovatkou dva tiché, ale svítící policejní vozy, které jednosměrkou hbitě mířily k hotelu. Echo dostali poliši sakra brzo. Uklidil jsem se do vedlejší ulice, křečovitě se chytil volant a snažil se všechno rozdýchat. A sužovalo mě nepříjemné tušení, že Frantek snad chtěl, aby mě každý uviděl...

Bylo mi jasné, že mě pocákal něco, do čeho se namočil hlavně Frantek. Však se říká, z hovna bič neupleteš, a když upleteš, tak s ním nezapraskáš, a když zapraskáš, tak to někoho stejně posere. Ba co víc, nepříjemný pocit nastrčené figury ve mně úplně vykynul. Začal jsem horečně přehrabovat harampádí v autě. Na to, že se vozítko zdálo skoro prázdné, panoval v něm příšerný nepořádek. Všude jen samé papíry, účtenky za benzín, za květiny, za hotely, za prezervativy (sakra k čemu potřeboval tyhle účtenky?) a letáky z obchodů, různé soutěžní kupóny, dávno prošlé hrací tikety, hanbaté obrázky, potrhané křížovky, spousta prázdných krabiček od cigaret, prostě hromada odpadků. Dokonce jsem si přál najít něco, co by ukazovalo nějakou spojitost Frantka s... s čím vlastně?

Při tom prohrabávání se zbytečnostmi jsem narazil na tuhou obálku, jen tak vloženou mezi nějaké pomačkané obrázkové časopisy plné hanbatých slečen a reklamních letáků. Když jsem jí otevřel, vypadla z ní velká, nezvykle těžká mince. Tedy, v první chvíli jsem si myslel, že mince je zlatá, měla v průměru snad pět-šest centimetrů, byla dost tlustá a tak. Na druhý pohled mi to už jako mince nepřípadlo, spíš něco jako navrstvená stříbřitá baterie z nějaké kalkulačky pro medvědy, perfektně vyleštěná, s maličkými,

svítivými pavoučími obrazci protínajících se kroužků a čáreček ze zářivé mědi a nějakého bílého kovu, který pod určitým úhlem hrál barevně do modra. Když jsem jí strkal do kapsy, tak jsem si říkal – bůhví, co by se s tou věcíčkou stalo a kdo by jí nakonec ukradl...

V obálce jsem našel ještě něco, malý žlutý papírek, nalepený uvnitř, s hrubě načmáraným slovem – *g'okch'gz!* Fakt psáno s apostrofy, to bude jistě nějaké nové zkratkové slovo. Aha, tohle je ten *Gokchx*... Ten pacholek mě zase tahal za nos! Ale tentokrát to Frantkovi řeknu!

Moje ruka na cosi narazila, když jsem tak šmátral pod volantem v uzoučkých zásuvkách, určených pro ručičky nějaké Japonky. Musel jsem se úplně skulit pod volant, abych se dostal až ke spodnímu krytu. Plastikový sáček s potiskem z nějakého supermarketu přidržovala široká, hnědá lepicí páska. Balíček vážil jistě kilo a nebylo ho snadné vůbec odtrhnout.

Ve voskovaném papíru křížem krážem důkladně přelepená tentokráte průhlednou samolepicí páskou, která zas tak nedržela, se schovávala pistole. Parabola P5 vzor 1977 (to na ní bylo vyraženo včetně rytého sériového čísla) s lehce protaženou hlavní, ještě zabalená v nějakém voskovaném papíru. S trpkostí jsem mohl jen konstatovat, že Frantkovi tahle malá a dost nejistá pojistka nestačila. Vlastně si myslím, že Frantek tuhle pistoli nikdy nepoužil, na to byl dost velký posera. To spíš by ji strčil někomu do ruky. Ale ošetřenou, vyčištěnou a jemně naolejovanou ji měl parádně – a to se ve zbraních houby vyznám. Zastrčil jsem ji do vnitřní kapsy

převlečníku a při své váze mě určitě potáhne k nějaké straně, jen jsem doufal, že aspoň k nějaké té světové.

(Po 15:20) Na Pokloništi

Opomněl jsem pár maličkostí, jako třeba že touhle dobou vyzvedávají rodiče děti ze školy, vozí je na zájmové kroužky nebo jen tak parkují. Mohl jsem ho zaparkovat pohodlně dál, necelých pět set metrů pod Poklonišťem u parku, ale nechtěl jsem riskovat, že utrpí díky opilcům z nedalekého baru, kteří se tu povalovali bez ohledu na roční období. A mně se hnusilo umývat cizí auto od opileckých zplodin. Opět jsem absolvoval převlékací martyrium, neboť se mi nechtělo jít do školy v overalu a v převlečení za oranžového idiota. Musel jsem se těch řvavých hadrů zbavit, tak jsem je vhodil do kontejneru na stavební odpad před nějakým právě rekonstruovaným barákem pod školou. Kontejnery zrovínka nakládali na auta a odváželi někam na skládku, což se hodilo. Blížila se půl čtvrtá, když jsem se konečně dostal před školní budovu. Říkal jsem si, dojdu pozdě ale přece a spoléhal se, že ségru ještě zastihnu v některé učebně.

Sestra měla dvě základní vady. Vždycky chtěla být učitelkou a vždycky se na ní lepili chlapi, protože byla hezká hned, jak jí narostla prsa. Po studiích šla cílevědomě učitelovat na střední školu, kde zpočátku učila cokoliv, jen aby se udržela v místě. V nové době absolvovala nějaký kurs speciální pedagogiky a začala učit na obchodní akademii. Bohužel ne dlouho. Zapletla se s pohledným

vychovatelem a taky následovaly zuřivé konflikty s ředitelkou ústavu. Dostal vyhazov a tehdy se provalilo, že ten stejný vychovatel je taky milenec chorobně žárlící ředitelky. No, tak přešla sem, do základní školy Na Pokloništi, spojené s gymnáziem.

Měla neobyčejné množství mimořádně oddaných nápadníků. Byli vytrvalí a připadali mi jako kultivovaní, tolerantní muži, kteří pod pohledem mojí sestry táli jak indium na dlani a neváhám říct, že na rozdíl ode mne si udrželi určitou důstojnost a nezhloupili (hned) jako já, když jsem poznal svou budoucí ženu... A hlavně, všichni ji bez výjimky milovali!

Občas jsem sloužil jako záchranné lano pro její nešťastné nápadníky. To všechno kvůli trvalému bydlišti v bytě po babičce. Přechodné adresy měnila častěji než já košile (to byl jen fór, samozřejmě). A tak jsem sestru před nešťastníky zapíral a lhal těm zoufalým chudákům přímo do očí, jen abych se nepodřekl, a některému z těch vytrvalých zoufalců, kterého mi bylo obzvlášť líto, neprozradil novou adresu. Což bylo někdy dost těžké, když jsem zhusta sloužil i jako stěhovák...

Měl bych taky říct pár slov o rodině. Naši rodiče zahynuli při nějaké autonehodě, když jsme byli ještě hodně malé děti. Vychovávala nás babička. Vzpomínám si, že když měla babička dobrou náladu, tak nám, dětem, vyprávěla, jak to chodívalo dřív. Ale některým všetečným otázkám se dovedně vyhýbala. Jen občas jí uklouzlo nějaké to slovíčko, třeba... jak mi tatínek do peřinky říkával *‘Ty můj malý Jozífkú’*, a Mirce občas nosíval malé čokoládové figurky, vždyť už se batolila... Ale pak se babička vždycky zarazila,

jako by se něčeho lekla, a víc už neřekla. Bohužel, to všechno vzal čas, babička zemřela už dávno a od té doby jsme žili sami. Sestra se chtěla osamostatnit, což znamenalo, že si našla podnájem... vlastně jen utíkala před svými obavami. Náš starý byt po prarodičích jsme vyměnili za dva menší.

Obltoustlý chlapík ze sousedství Otto Wassermann se jen útrpně smál našim bytovým problémům. Wassermanovic bydleli o patro níž, a Otto se vždycky úlisně nabízel, že by o něčem věděl, kdyby Mirka potřebovala azyl. Ovšem bylo jasné, jako to myslel. Otto nebyl úplně ta správná partie, na to až moc často pobýval ve vězení, a i kdyby on byl Mirčin typ, tak ona nikdy s žádným chlapem nevydržela déle jak půl roku. Proto se často stěhovala, když momentálního přítele opustila – bála se citových výlevů, bála se o své soukromí a vůbec, nejvíc se bála někde se usadit.

Bohužel, téměř každý její nešťastný, zaláskovaný přítel pak otravoval mě a žadonil s psíma očima alespoň o telefon, když už jsem mu nechtěl rovnou dát Mirčinu novou adresu. Nebylo to tak, že by ji chlapi po rozchodu nenáviděli, ba právě naopak, všichni ji nesmírně zbožňovali a měli při každé vzpomínce na ni takový divně zavlhlý oči!

Vyjít s Mirkou jako se ženskou bylo vskutku umění – ani jsem se nedivil, že se jí Frantek tak úzkostlivě vyhýbá.

A navíc, ta holka nešťastná si v poslední době myslela, že jí ujíždí vlak, a proto se vydala na lov vhodného genetického materiálu sama. Frantek jí za zády zlomyslně prorokoval, že nakonec stejně zůstane sama, opuštěná a bude z ní zatrpklá stará panna s útrpným

kamenným šklebem v obličejí. Jednou to své jízlivé proroctví vmetl Mirce zcela nepředloženě do obličejí, čímž byl označen za naprosto nevhodný matroš a zařadil se na seznam budoucích žadatelů o rituální popravu.

Ségřina mánie neustále se stěhovat mi poněkud lezla na nervy. Naopak, já byl ve svém novém bytě spokojený. Nábytku po rodičích a po babičce tam bylo pomálu, jen pár kousků, co jsem zachránil, ale měl jsem svůj klid. Když to tak vezmu, prakticky jsem v bytě jen přespával. Práce v agentuře požírala veškerý můj čas, k zákonným osmi hodinám jsem často přidával čtyři až šest hodině denně navíc a to mnohdy i o víkendech. Teď, když jsem bydlel sám, bylo mi to jedno. Agentura se zabývala pořád dokola sháněním informací všeho druhu a ani na finance jsem si stěžovat nemohl. Chyběl mi jen ten volný čas a tak jsem neměl možnost ani nějakou tu *kačenu* utratit. Na rozdíl od sestřičky. U ní to bylo přesně naopak – volného času spousta a kačen málo. (Jó, vy už nevíte, co je to kačena? No, koruna, kačka, přece!)

Cestou jsem zakoupil Mirce malý dárek, takovou blbůstku, o které se dopředu dalo předpokládat, že bude dozajista pohozena k ostatním do velké krabice. Ale nádherně mi to v obchodě zabalili. Nastávalo rušné pozdní odpoledne, už bez sluníčka, plné dlouhých stínů a chladu. Lidé spěchali domů ze zaměstnání, za nákupy, za vánočními dárčky, zaběhat si a nadýchat se čerstvého zimního smogu v ulicích plných aut, a tak.

Před školou do mě téměř vrazil chlapík v modrém overalu, přes který měl navlečenou koženou bundu s beránkem. Nevšimnul bych

si ho, nebýt toho, že když se mi instinktivně na poslední chvíli vyhýbal, tak mu vylítla z ruky nějaká věcička. Ani se neohlédl, a pelášil pryč. Shýbnul jsem se. Vypadalo to jako malý přenosný telefon, velký asi tak pro panenky. Když jsem se obrátil a pokusil se na chlapíka zavolat, byl už příliš daleko, právě přeskakoval trubkové zábradlí před bufetem a v mžiku zmizel v postranní ulici. Najednou přede mnou celá škola zhasla, ozvalo se vzdálené zařinčení tříštěného skla a kratičký zvuk elektrického praskotu, a po pár vteřinách se s blikáním začala budova postupně rozsvěcovat, jak nabíhaly zářivky. Trochu jsem se lekl, že za to můžu já tou věcičkou, protože na ní byl takový velký čudlík, který se možná *sám* neopatrně stisknul, když jsem krabičku zvedl. Po dalším stisku se ale už nic nestalo. Chvíli jsem tak stál, přibližle mačkal knoflík, to už tedy vědomě, jestli se ještě něco stane a pak se nerozhodně vydal k vedlejšímu vchodu do školy.

Málem jsem zaplatil zdravím za své rozhodnutí vejít zrovna tudy. Už-už jsem sahal po mosazném madle, když tu proti mně vystartovalo několik odrostlých kluků a holek. Odhodili mě na zábradlí, až jsem se bolestivě uhodil do kolena a lokte. Chytil jsem jednoho opozdilého vlasatého kluka za paži a zeptal se ho, co blbnou jako cvoci. Ze slov jako *tma*, *šilenci*, *mlátí*, *nerozumím* a podobně, jsem usoudil, že do budovy buď vnikli nějakí blázni převlečení za mouchy a spletli si ji s pitevnou pro mimozemšťany, či se zbláznil učitelský sbor, když vyrazil na výuku v boxerských rukavicích. Ostatními východy prchaly další a další shluky žáků a studentů. Odvážně jsem tedy vstoupil. Díky podmračené obloze se už hodně

zešěřilo a v budově se skoro všude naplno rozsvítily zářivky. Stáří budovy se nedalo jen tak lehce odhadnout. Stylem se podobala barákům z válečného období čtyřicátých let, s jakousi přístavbou a trojitým schodištěm. Schody se zvedaly po okrajích budovy a uprostřed, proto trojitě. Vydal jsem se hned tím krajním a spěchal vzhůru.

A pak jsem to uslyšel. Nade mnou, tak asi ve třetím poschodí, jsem zaslechl ženský výkřik a pak krátkou dávku ze samopalu. Opravdu to pálil *samopal*, ale zněl nějak úplně jinak než ty, co jsem znával z výcviku. Dutý, pleskavý zvuk se temně odrážel od prázdných stěn. Křik vzápětí umlkl.

Opatrně jsem vyhlédl. Uprostřed chodby, naproti schodišti, stál rozkročený chlap jak hora, v nějakých podivných maskáčích a se samopalem MP40 v ruce. Je to takový ten samopal s rovným zásobníkem a pistolovou rukojetí, jaké se používaly za poslední války. A ve válečných filmech ho dostal každý, kdo ho unesl. Zase zazněl výkřik v dálce a zarachotila krátká dávka. Ten mizera střílel někam za roh tam, kam jsem neviděl. Stál skoro zády a dělilo nás možná pět-šest metrů. Vyhrabal jsem Frantkovu parabelu z kapsy, odjistil, ani moc nemířil a zmáčkl spoušť. Prudký a tak náhlý výstřel mi vyhodil ruce vzhůru a pistole z nich málem vyskočila. S chlápkiem to mrsklo o protější stěnu za doprovodu duté ozvěny. To byla síla, až mě zabrněly ruce – tak špatně jsem svíral rukojeť. Umínil jsem si, že se příště polepším.

Přibližující se hlas zespondu hlásil, že v těžkých chvílích rozhodně nezůstanu sám. Po hlase se nedalo poznat, kdo to je. Dolů jsem jít

nemohl, tak jediné vzhůru. Obezřetně jsem vyběhl do mezipatra a přiklekl za zděným zábradlím. A udělal jsem dobře. Moc dobře. Jen co jsem se usadil, vyběhl zespoda podobný chlap v taky hodně strakatých maskáčích. Tedy chlap – viděl jsem ho jen jako odraz skvrny v zasklených portrétech buditelů, rozvěšených nad schodištěm. Zdálo se mi, že se trochu potácí a dezorientován se vydal vlevo, jako k výtahu – ale tam už byla jen zeď. Chlap zařval, jakmile spatřil mrtvolu toho druhého na zemi:

„Was bist du?“

Věřte, polilo mě horko. Proč ten chlap řval *německy*?! Zareagoval jsem v panice, vyskočil jako pitomec a zařval „Policie!“ Vetřelec držel stejný samopal, jako ten ležící chlápek a měl asi i stejně lehký prst na spoušti. Ve zmatku jsem vystřelil dvakrát. Asi jsem ho trefil hned první ranou, hodila ho na lítačky, další jen neškodně urazila pořádný kus rohu stěny vedle zárubní. Řinkot rozbíjeného a padajícího skla a ozvěna výstřelů se rozléhaly po celém schodišti a snad i po celé budově. Dávka z jeho automatu mi nasypala za krk úlomky zdiva a prach omítky. Buditelé měli štěstí, zůstali na svých místech. Ale jen těsně!

Vystoupal jsem z mezipatra až do čtvrtého podlaží. Nalevo byl konec chodby, výtah a záchody, vpravo zavřené skleněné lítačky. Začínala tady dlouhá chodba s dalšími a dalšími lítačkami, myslím tím masivní prosklené dvoukřídlé dveře, co oddělovaly zhruba po osmi-deseti metrech jednotlivé šatny tříd. A pak jsem spatřil dalšího. Asi tak za druhými lítačkami stál podobný chlap a bylo vidět, že právě naslouchal. Stál přibližně uprostřed chodby. Zlehýnka,

tichounce jsem se blížil k... Chlap se otočil, a já do něho v panice vystřílel celý zásobník. Mohutnost výstřelů stačila ke zrušení všech skleněných výplní dveří na celé chodbě. Řinkot skla a ozvěny výstřelů rachotily prázdnými chodbami. Strachem se mi roztrásly ruce, co když je jich tady víc? Proboha, co budu dělat? Prsty se mi tráslly tak moc, že jsem nemohl vyndat zásobník z pistole. Po krátkém vnitřním zápasu jsem tedy seběhl o patro níž a hledal u těch dvou mrtvých něco jako pistoli, protože ten jejich samopal jsem neuměl ani natáhnout. Ani jeden neměl pistoli a já se musel vrátit do čtvrtého patra mezi lítačky a s hnusem obrátit ve střepech mrtvolu i toho posledního. Hlavu a rameno už měl v tratolišti místy se srážející krve. A na krku, jako pod límečkem měl na pruhované stužce kříž, *železný kříž* a na čepici *smrtihlava*... Nacistické symboly měl vyražené i na sponě opasku, na knoflíkách a dokonce i na kování pouzdra jeho pistole. Trhnul jsem páskem na kapsičce na opasku, až vypadl zásobník a vyndal z pouzdra jeho pistoli, taky nějakou parabelu. Všichni ti chlápci byli nějak lehce oblečení, jakoby zrovna vylezli z vyhřátého auta. Venku se už rtuť teploměru dívala na nulu z pořádné hloubky a trochu poletoval i sníh. Letmo jsem se rozhlédl a pak opatrně vstoupil dále do chodby, kam střílel ten poslední.

Ségra obvykle vyučovala v učebně za knihovnou, skoro až na konci chodby. Cestu jsem si naštěstí pamatoval. Po pár metrech jsem narazil na ženské tělo skryté za sloupkem, takže nebylo z chodby vidět. Poznal jsem ji. Byla to učitelka, se kterou jsem mívával oduševnělé telefonické hovory. Pololežela – polo seděla na drátěné

síti šatny pod věšákem a nejevila známek života, asi ji zasáhla odražená kulka. Přišel jsem pozdě – na místě zůstala už jen lítost nad zmařeným životem. Dveře do knihovny byly dokořán, u rozbitých dveří a ve výklenku naproti u okna leželo několik dětí a drželi si hlavy. Dívenka pod oknem ve výklenku vypadala jako panenka s bledou tváří a široce otevřenýma očima, které se už nesmály. Byl to obraz naprosté hrůzy, a kdybych to neviděl na vlastní oči, tak bych tomu nikdy neuvěřil. Così mě postrčilo a já vstoupil do místnosti se spoustou regálů s knihami od podlahy až po strop. Po pravé straně se krčily v koutku pod umyvadlem tři malé děti. Vyděšeně se dívaly na druhou stranu, k oknu. Opatrně jsem vyhlédl za první regál. Pak za druhý. Teprve za dalším jsem toho chlapa uviděl. Měl na sobě nějaké špinavě zelenohnědé tričko, nemělo to límeček, zastrčené do nějakých strakatých kalhot, halenu rozepnutou, a na hlavě čapku s orlicí posunutou vysoko do týlu, samopal položený vedle pravé ruky na stole, o který se opíral a před sebou rozhozenou hromadu nějakých barevných knih. V paměti mi utkvěl jeho výraz překvapení. Nebo zděšení? To jsem se už nedozvěděl.

Tentokrát jsem ani okamžik neváhal. Za zvuku výstřelů a v křiku dětí padl chlap na zeď a z obličeje mu nezůstalo téměř nic. Všechny děti jsem pak nahnal k ségre do třídy a pak v rychlosti proběhl obě patra. Nikde jsem už žádného podobného člověka nenašel. Přesto jsem roztřeseně prošel metr za metrem dvě patra ještě jednou. Druhé schodiště mi zahradilo cestu, z části zborcené až do hloubky tak jednoho metru, kamenné bloky schodů rozdrcené, jako by byly z cukru, a z boků čnely upálené dráty. Vypadla schodišťová světla,

holé dráty trčely vysoko nade mnou, ale nejiskřily. Byla tu dost tma. V bloku schodů, ve výšce hlavy dospělého člověka zela taky pěkná díra, betonové kusy visící na zohýbaných drátech jen-jen se utrhnout. V mezipatře leželo na zádech tělo nějakého muže, řekl bych, že školníka, ale nebyl jsem si tím jist. Napadlo mě, že pod schody vybuchl nějaký granát nebo něco takového. Podle tvaru trosek a zahnutí drátů jsem nakonec usoudil, že to byl nějaký divný výbuch naruby – jako by tu bouchla obrazovka televizoru. Ale opravdu *velká* obrazovka, která to všechno vcucila dovnitř na hromadu. Ale zas tu chyběla spousta sutin ze schodů i ze stěn, kromě hromady drobných úlomků a kusů betonu, které držely na armovacích drátech, se tu nic moc neválelo a dolů nepropadlo skoro nic. I toho sesedlého prachu bylo nějak málo. Ve světle zářivky, která blikala na protější zdi, se něco v úlomcích zalesklo.

Musel jsem se hodně natáhnout, abych nespadl dolů mezi dráty, ale nakonec jsem sebral z roztřepeného schodu, tedy spíš z toho, co ze schodu zbylo, takový malý kotouček, vmáčkнутý do nějaké zalepené drážky. Zdálky vypadal jako kus staniolu, ale byl kovový a velký. Sakra, byl stejný, jako ta baterie z Frantkova auta! Jednu stranu měl upatlanou od nějakého vosku. Tou byl asi přilepen ke schodu. Vlastně byl vložen do čerstvě vyhloubené drážky v jeho hraně. Strčil jsem ho do kapsy. Suvenýr, cenný suvenýr.

Cosi zašramotilo. Člověk, kterého jsem měl za školníka, se pohnul.

„Jak vám je?“ zeptal jsem se a pokusil se ho nadzdvihnout.

„Kde je ten chlap? Ten, co tady stál!“ školník vytřeštil oči někam za mne, do prázdna. „Běžel jsem za ním, a najednou jsem nic neviděl, neslyšel... Byla tady z ničeho nic taková bílá hustá mlha... smeták mi to sežralo—“

„Jaký chlap?“

„Ten s tou bruskou, tady na schodech něco kutil... kde jsou schody?!“ zakroutil očima jako Hurvínek a zíral vzhůru na tu spoušť, jakoby právě teď procitnul. „Tohle koště mi to ukouslo...,“ zdvihl půl metrový kus dřevěné násady, která měla konec divně bílý, roztrpený, jako by násada ležela v nějaké kyselině. „Von mě praštil!“ vyjeknul a chytil se poděšeně za tvář.

„Můžete vstát? Za chvíli vás ošetří lékař. Pojd'te, pomůžu vám,“ beze slov přijal pomocnou ruku. Chvíli se kymácel, jako opilý. Opatrně jsme překročili po okraji schodiště spoušť a vyšli do patra. Vypadalo to, že chlapíkovi opravdu nic není, kromě modřin pod očima a na lícní kosti, to asi jak ho majznul. Mirka nás uvítala přestrašená se svými žáky ve třídě. Sotva jsem usadil školníka na židli, hned tam vnikli zakuklení policisté. Ani jsem nevnímal řev sirén pod okny. Posadil jsem se vedle vzlykající sestry do lavice mezi děti a zamával na jednoho zakuklence. Poznal mě.

(Po 17:35) Jedu domů

Vypadli jsme ze školy po neskutečně únavných dvou hodinách. Samý výslech a dotazování. Všichni se ptali na ty samé věci, lidi, okolnosti. I když jsem přijal pouze roli vraždícího svědka, tak to

vypadalo, že čekají, až řeknu něco jinak a zamotám se do toho – místy jsem si připadal jako obviněný. Ale když už jsem to všechno vypravoval po páté, tak jsem to už měl tak otištěné v mozku, že jsem to opakoval to dokonce i stejnými slovy. Podepsal jsem trojmo protokol o tom, co se stalo, prohlášení, že nemám nic proti tomu, bude-li přezkoumána Frantkova pistole, a podškrábnul formulář žádosti o utajení identity. A byl jsem volný.

Před odchodem jsem nahlédl do knihovny. Za mlčenlivých a zasmušilých pohledů dvou asistentů byly ostatky muže v maskáčích ukládány do plastického pytle. Na zdi zůstaly velké krvavé skvrny s kousky tkáně, které se další asistent pokoušel očistit. Musel jsem hodně natáhnout krk. Kniha na stole byla atlasem, otevřeným nad mapou Evropy.

Po chodbách se zatím plazily čtyř šílených vyšetřovatelů a jejich neméně šílených poskoků. Luxovaly kdejaké smítko a snímaly otisky snad i z klozetových mís. Pro děti si jezdili vynervovaní rodiče a mě se sestrou z protekce vyvezl kámoš v antonu, abychom unikli pronásledování fotografů a idiotským otázkám reportérů, kteří věřili jako supi sladký zápach mršiny. Zato školník se stal hlavním mediálním hrdinou všech zpráv a rozdával úsměvy do kamer a náramně si užíval svých pět minut slávy. Těsně před námi vyjelo vozidlo s první várkou igelitových pytlů. Na soudním budou mít celou noc co dělat. Vůbec jsem jim to nezáviděl. Stejný mumraj zavládl i u sousedního domu. Technici říkali, že se to tam otrásl o poznání silněji, snad i strop se propadl, ale žádní lidé k úhoně

nepřišli, budovu už před časem vyklidili a prázdná čekala na rekonstrukci. Aha, proto ty kontejnery na ulici.

Doprovodil jsem sestru až k ní domů a chvíli s ní pobyl, než se vzpamatovala z otřesu.